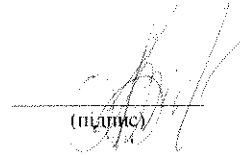

Урядовий офіс координації європейської та євроатлантичної інтеграції Секретаріату
Кабінету Міністрів України
Переклад затверджений

Заступник генерального директора
Урядового офісу координації європейської
та євроатлантичної інтеграції
Секретаріату Кабінету Міністрів України
(найменування посади)
20 серпня 2020 р.

(підпис)

О. В. Генчев
(ініціали та прізвище)

02016R0399 — UA — 11.06.2019 — 003.001

Цей текст слугує суто засобом документування та не має юридичної сили. Установи Союзу не несуть жодної відповідальності за його зміст. Автентичні версії відповідних актів, включно з їхніми преамбулами, опубліковані в Офіційному віснику Європейського Союзу і доступні на EUR-Lex. Зазначені офіційні тексти безпосередньо доступні за посиланнями, вставленими в цей документ

► В РЕГЛАМЕНТ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2016/399

від 9 березня 2016 року

про Кодекс Союзу щодо правил, які регулюють рух осіб через кордони (Шенгенський кодекс про кордони)

(кодифікація)

(ОВ L 077, 23.03.2016, с. 1)

Зі змінами, внесеними:

	Офіційний вісник		
	№	сторінка	дата
► <u>M1</u> РЕГЛАМЕНТОМ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2016/1624 від 14 вересня 2016 року	L 251	1	16.09.2016
► <u>M2</u> РЕГЛАМЕНТОМ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2017/458 від 15 березня 2017 року	L 74	1	18.03.2017
► <u>M3</u> РЕГЛАМЕНТОМ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2019/817 від 20 травня 2019 року	L 135	27	22.05.2019

Цей текст слугує суто засобом документування та не має юридичної сили. Установи Союзу не несуть жодної відповідальності за його зміст. Автентичні версії відповідних актів, включно з їхніми преамбулами, опубліковані в Офіційному віснику Європейського Союзу і доступні на EUR-Lex. Зазначені офіційні тексти безпосередньо доступні за посиланнями, вставленими в цей документ

►В РЕГЛАМЕНТ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2016/399
від 9 березня 2016 року
про Кодекс Союзу щодо правил, які регулюють рух осіб через кордони (Шенгенський кодекс про кордони)
(кодифікація)
 (ОВ L 077, 23.03.2016, с. 1)

Зі змінами, внесеними:

		№	Офіційний вісник сторінка	дата
►M1	РЕГЛАМЕНТОМ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2016/1624 від 14 вересня 2016 року	L 251	1	16.09.2016
►M2	РЕГЛАМЕНТОМ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2017/458 від 15 березня 2017 року	L 74	1	18.03.2017
►M3	РЕГЛАМЕНТОМ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2019/817 від 20 травня 2019 року	L 135	27	22.05.2019

▼В РЕГЛАМЕНТ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2016/399
від 9 березня 2016 року
про Кодекс Союзу щодо правил, які регулюють рух осіб через кордони (Шенгенський кодекс про кордони)
(кодифікація)

РОЗДІЛ I
ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1

Предмет і принципи

Цей Регламент передбачає відсутність прикордонного контролю осіб, які перетинають внутрішні кордони між державами-членами Союзу.

Він встановлює правила, що регулюють прикордонний контроль осіб, які перетинають зовнішні кордони держав-членів Союзу.

Стаття 2

Терміни та означення

Для цілей цього Регламенту застосовуються такі терміни та означення:

1. «внутрішні кордони» означає:
 - (a) спільні сухопутні кордони держав-членів, у тому числі річкові та озерні кордони;
 - (b) аеропорти держав-членів для внутрішніх авіарейсів;

- (с) морські, річкові та озерні порти держав-членів для регулярних внутрішніх поромних сполучень;
2. «зовнішні кордони» означає сухопутні кордони держав-членів, у тому числі річкові та озерні кордони, морські кордони та їхні аеропорти, річкові порти, морські порти та озерні порти за умови, що вони не є внутрішніми кордонами;
 3. «внутрішній авіарейс» означає будь-який авіарейс, який виконують виключно з території або на територію держав-членів без посадки на території третьої країни;
 4. «регулярне внутрішнє поромне сполучення» означає будь-яке поромне сполучення між тими самими двома або більше портами, розташованими на території держав-членів, без заходу в будь-які порти, розташовані за межами території держав-членів, яке охоплює перевезення пасажирів і транспортних засобів відповідно до опублікованого розкладу;
 5. «особи, які мають право на вільний рух згідно з правом Союзу» означає:
 - (а) громадян Союзу у розумінні статті 20 (1) ДФЄС та громадян третіх країн, які є членами сім'ї громадянина Союзу, який користується своїм правом на вільний рух та до якого застосовують Директиву Європейського Парламенту і Ради 2004/38/ЄС ([1](#));
 - (б) громадян третіх країн та членів їхніх сімей, незалежно від їхнього громадянства, які, згідно з угодами між Союзом та його державами-членами з однієї сторони і згаданими третіми країнами з іншої сторони, мають права на вільний рух, еквівалентні таким правам громадян Союзу;
 6. «громадянин третьої країни» означає будь-яку особу, яка не є громадянином Союзу у розумінні статті 20 (1) ДФЄС та на яку не розповсюджується дія пункту 5 цієї статті;
 7. «особи, щодо яких внесено попередження з метою відмови у в'їзді» означає будь-якого громадянина третьої країни, щодо якого внесено попередження в Шенгенську інформаційну систему (SIS) відповідно до статей 24 та 26 Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1987/2006 ([2](#)) та для цілей, встановлених у зазначених статтях;
 8. «пункт пропуску через кордон» означає будь-який пункт пропуску, в якому компетентними органами дозволено перетинати зовнішні кордони;
 9. «спільний пункт пропуску через кордон» означає будь-який пункт пропуску через кордон, розташований на території держави-члена або на території третьої країни, в якому прикордонники держави-члена та прикордонники третьої країни виконують перевірки на виїзді з країни та на в'їзді в країну послідовно відповідно до свого національного права та згідно з двосторонньою угодою;
 10. «прикордонний контроль» означає діяльність, яку здійснюють на кордоні відповідно до цього Регламенту та для його цілей виключно у відповідь на намір перетнути такий кордон або на його перетинання незалежно від будь-яких інших міркувань та яка охоплює перевірки на кордоні та нагляд за кордонами;
 11. «перевірки на кордоні» означає перевірки, які виконують у пунктах пропуску через кордон, щоб забезпечити можливість отримання особами, у тому числі для їхніх транспортних засобів та особистих речей, дозволу на в'їзд на територію держав-членів або виїзд із неї;
 12. «нагляд за кордонами» означає нагляд за кордонами між пунктами пропуску через кордон та нагляд за пунктами пропуску через кордон поза встановленими годинами роботи для запобігання ухилення особами від перевірок на кордоні;
 13. «контроль другої лінії» означає додаткову перевірку, яку можуть виконувати у спеціальному місці, розташованому окремо від місця проведення перевірок всіх осіб (першої лінії);
 14. «прикордонник» означає будь-якого державного службовця, якого призначено відповідно до національного права на службу в пункті пропуску через кордон, або вздовж кордону, або в безпосередній близькості до кордону та який згідно з цим Регламентом та національним правом виконує завдання з прикордонного контролю;
 15. «перевізник» означає будь-яку фізичну або юридичну особу, яка здійснює професійну діяльність із перевезення осіб;
 16. «дозвіл на проживання» означає:
 - (а) усі дозволи на проживання, які держави-члени видають відповідно до уніфікованого формату, встановленого Регламентом Ради (ЄС) № 1030/2002 ([3](#)), та картки на проживання, які видають згідно з Директивою 2004/38/ЄС;
 - (б) усі інші документи, які держава-член видає громадянам третіх країн для надання їм права на перебування на її території та які підлягають повідомленню та подальшій публікації відповідно до статті 39, за винятком:
 - (і) тимчасових дозволів, які видають на період очікування розгляду першої заяви про надання дозволу на проживання, згаданого в пункті (а), або заяви про надання притулку; та
 - (іі) віз, які держави-члени видають відповідно до уніфікованого формату, встановленого Регламентом Ради (ЄС) № 1683/95 ([4](#));
 17. «круїзне судно» означає судно, яке рухається за певним маршрутом відповідно до попередньо визначеної програми, що охоплює програму туристичних заходів у різних портах, та яке зазвичай не приймає на перевезення пасажирів і не дозволяє пасажирам сходити на берег під час подорожі;
 18. «користування прогулянковими човнами» означає використання прогулянкових човнів для спортивних і туристичних цілей;

19. «прибережне рибальство» означає рибальство, яке здійснюють за допомогою суден, які повертаються щодня або протягом 36 годин у порт, розташований на території держави-члена, без заходу в порт, розташований у третій країні;
20. «працівник на морській установці» означає особу, яка працює на морській установці, розташованій у територіальних водах або у виключній морській економічній зоні держав-членів, як визначено в міжнародному морському праві, та яка регулярно повертається морськими або повітряними шляхами на територію держав-членів;
21. «загроза громадському здоров'ю» означає будь-яке захворювання з епідемічним потенціалом згідно з визначенням у Міжнародних медико-санітарних правилах Всесвітньої організації охорони здоров'я, та інші інфекційні захворювання чи заразні паразитарні захворювання, якщо вони підпадають під дію положень про захист, які застосовують до громадян держав-членів.

Стаття 3

Сфера застосування

Цей Регламент застосовують до будь-якої особи, яка перетинає внутрішні або зовнішні кордони держав-членів, без обмеження:

- (a) прав осіб, які мають право на вільний рух згідно з правом Союзу;
- (b) прав біженців та осіб, які звернулися по міжнародний захист, зокрема щодо заборони *примусового видворення чи примусового повернення*.

Стаття 4

Фундаментальні права

Застосовуючи цей Регламент, держави-члени діють у повній відповідності до відповідного права Союзу, у тому числі Хартії фундаментальних прав Європейського Союзу («Хартія»), відповідного міжнародного права, у тому числі Конвенції про статус біженців, ухваленої в Женеві 28 липня 1951 року («Женевська конвенція»), зобов'язань, пов'язаних із наданням міжнародного захисту, зокрема принципу *заборони примусового видворення чи примусового повернення*, та фундаментальних прав. Згідно із загальними принципами права Союзу, рішення згідно з цим Регламентом ухвалюють на індивідуальній основі.

РОЗДІЛ II

ЗОВНІШНІ КОРДОНИ

ГЛАВА I

Перетин зовнішніх кордонів та умови в'їзду

Стаття 5

Перетин зовнішніх кордонів

1. Зовнішні кордони можна перетинати лише в пунктах пропуску через кордон та у встановлені години їхньої роботи. На пунктах пропуску через кордон, які не працюють цілодобово, чітко зазначають години роботи.

Держави-члени повідомляють Комісії список своїх пунктів пропуску через кордон відповідно до статті 39.

2. Як відступ від параграфу 1, від обов'язку перетинати зовнішні кордони лише в пунктах пропуску через кордон та у встановлені години їхньої роботи можуть звільнити:

- (a) осіб або груп осіб за наявності особливої необхідності здійснити нерегулярний перетин зовнішніх кордонів поза межами пунктів пропуску через кордон або поза межами їхнього встановленого робочого часу, за наявності у них дозволів, яких вимагає національне право, та за відсутності конфлікту з інтересами публічної політики та внутрішньої безпеки держав-членів. Держави-члени можуть викласти конкретні домовленості у двосторонніх угодах. Комісії повідомляють загальні винятки, передбачені у національному праві та двосторонніх угодах, відповідно до статті 39;
- (b) осіб або груп осіб у випадку непередбаченої надзвичайної ситуації;
- (c) відповідно до конкретних правил, визначених у статтях 19 і 20, разом із додатками VI та VII.

3. Без обмеження винятків, передбачених у параграфі 2, або зобов'язань держав-членів щодо міжнародного захисту, держави-члени запроваджують відповідно до свого національного права санкції за несанкціонований перетин зовнішніх кордонів поза межами пунктів пропуску через кордон або поза межами їхнього встановленого робочого часу. Такі санкції повинні бути дієвими, пропорційними та стримувальними.

Стаття 6

Умови в'їзду для громадян третіх країн

1. Для запланованого перебування на території держав-членів тривалістю не більше ніж 90 днів протягом будь-якого 180-денного періоду, що передбачає врахування 180-денного періоду, який передує кожному дню перебування, умови в'їзду для громадян третіх країн є такими:

- (a) вони мають дійсний проїзний документ, що дає власнику право перетинати кордон і відповідає таким критеріям:
 - (i) документ залишатиметься дійсним протягом щонайменше трьох місяців після запланованої дати виїзду з території держав-членів. В обґрунтованому випадку надзвичайної ситуації може бути дозволено не виконувати цей обов'язок;
 - (ii) документ видано у період останніх 10 років;
- (b) вони мають дійсну візу, якщо це вимагається відповідно до Регламенту Ради (ЄС) № 539/2001 (5), окрім випадків, коли в них є дійсний дозвіл на проживання або дійсна довгострокова віза;
- (c) вони обґрунтовують мету та умови запланованого перебування, у них є достатні засоби для існування як на період запланованого перебування, так і для повернення до країни походження або транзиту до третьої країни, прийняття їх у якій не викликає сумнівів, або в них є можливості законно отримати такі засоби;
- (d) вони не є особами, щодо яких внесено попередження в SIS з метою відмови у в'їзді;
- (e) їх не вважають особами, які становлять загрозу публічній політиці, внутрішній безпеці, громадському здоров'ю або міжнародним відносинам будь-якої з держав-членів, зокрема якщо щодо них не внесено в національні бази даних держав-членів попередження з метою відмови у в'їзді на тих самих підставах.

2. Для цілей імплементації параграфу 1 датою в'їзду вважають перший день перебування на території держав-членів, а датою виїзду — останній день перебування на території держав-членів. Періоди перебування, дозволені згідно з дозволом на проживання або довгостроковою візою, не враховують в обчисленні тривалості перебування на території держав-членів.

3. Неповний перелік підтвердних документів, яких може вимагати прикордонник від громадянина третьої країни, щоб перевірити виконання умов, визначених у параграфі 1 (c), міститься в додатку I.

4. Засоби для існування оцінюють відповідно до тривалості та мети перебування за середніми цінами у відповідній державі-члені (відповідних державах-членах) на бюджетне проживання і харчування, помноженими на кількість днів перебування.

Орієнтовні суми, що їх встановили держави-члени, повідомляють Комісії відповідно до статті 39.

Достатність засобів для існування може оцінюватися на основі готівкових коштів, дорожніх чеків і кредитних карток, якими володіє громадянин третьої країни. Заяви про спонсорвання, якщо такі заяви вимагає національне право, та гарантійні листи від приймаючих сторін, як визначено в національному праві, якщо громадянин третьої країни гостюватиме в приймаючій стороні, також можуть бути доказом достатності засобів для існування.

5. Як відступ від параграфу 1:

- (a) громадянам третіх країн, які не відповідають усім умовам, установленим у параграфі 1, але мають дозвіл на проживання або довгострокову візу, дозволено в'їжджати на територію інших держав-членів із метою транзиту, щоб вони могли потрапити на територію тієї держави-члена, яка видала дозвіл на проживання або довгострокову візу, крім випадків, якщо їхні імена внесені до національного списку попереджень держави-члена, зовнішні кордони якої вони мають намір перетнути, і до попередження щодо них додано розпорядження відмовити їм у в'їзді або транзиті;
- (b) громадянам третіх країн, які відповідають умовам, установленим у параграфі 1, за винятком умови, встановленої у пункті (b), та які з'являються на кордоні, можуть дозволити в'їхати на територію держав-членів, якщо їм видають візу на кордоні відповідно до статей 35 та 36 Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 810/2009 (6).

Держави-члени збирають статистичні дані про візи, видані на кордоні, відповідно до статті 46 Регламенту (ЄС) № 810/2009 та додатка XII до нього.

Якщо проставити візу в документі неможливо, її, як виняток, проставляють на окремому аркуші, який потім вкладають у документ. У такому випадку використовують уніфікований формат для форм для проставлення візи, встановлений Регламентом Ради (ЄС) № 333/2002 (7);

- (c) громадянам третіх країн, які не відповідають одній або декільком умовам, установленим у параграфі 1, держава-члена може дозволити в'їхати на її територію з гуманітарних міркувань, з міркувань національного інтересу або через міжнародні зобов'язання. Якщо щодо відповідного громадянина третьої країни внесено попередження, згадане в параграфі 1 (d), держава-член, яка дозволяє такому громадянину в'їзд на свою територію, повинна повідомити про це інші держави-члени.

ГЛАВА II

Контроль зовнішніх кордонів та відмова у в'їзді

Стаття 7

Проведення перевірок на кордоні

1. На виконання своїх обов'язків прикордонники повинні цілком поважати людську гідність, зокрема у випадках, які стосуються вразливих осіб.

Будь-які заходи, яких прикордонники вживають на виконання своїх обов'язків, повинні бути пропорційними до цілей таких заходів.

2. Під час проведення перевірок на кордоні прикордонники не повинні дискримінувати осіб за ознаками статі, раси або етнічного походження, релігії або віросповідання, інвалідності, віку або сексуальної орієнтації.

Стаття 8

Перевірки осіб на кордоні

1. Транскордонний рух через зовнішні кордони підлягає перевіркам із боку прикордонників. Перевірки виконують згідно з цією главою.

Перевірки можуть також стосуватися транспортних засобів та особистих речей осіб, які перетинають кордон. До проведення будь-якого обшуку застосовують право відповідної держави-члена.

▼ M2

2. На в'їзді та виїзді особи, які мають право на вільний рух згідно з правом Союзу, підлягають таким перевіркам:

(а) верифікація особи і громадянства, справжності і дійсності проїзного документа для перетинання кордону, у тому числі шляхом перевірки інформації у відповідних базах даних, зокрема:

(1) SIS;

(2) бази даних Інтерполу про викрадені і втрачені проїзні документи (SLTD);

(3) національних баз даних, які містять інформацію про викрадені, привласнені, втрачені та визнані недійсними проїзні документи.

Стосовно паспортів та проїзних документів, які містять носій інформації, згаданий у статті 1 (2) Регламенту Ради (ЄС) № 2252/2004 ([8](#)), виконують перевірку справжності даних чипа.

(b) перевірка того, що особу, яка має право на вільний рух згідно з правом Союзу, не вважають такою, що становить загрозу публічній політиці, внутрішній безпеці, громадському здоров'ю або міжнародним відносинам будь-якої з держав-членів, у тому числі шляхом перевірки інформації у SIS та інших відповідних базах даних Союзу. Це не обмежує перевірки інформації у національних базах даних і базах даних Інтерполу.

У разі наявності сумнівів щодо справжності проїзного документа або особи його власника верифікують щонайменше один із біометричних ідентифікаторів, інтегрованих у паспорти та проїзні документи, видані відповідно до Регламенту (ЄС) № 2252/2004. Якщо можливо, таку верифікацію застосовують також до проїзних документів, на які не розповсюджується дія цього Регламенту.

2а. Якщо перевірки за базами даних, згадані в пунктах (а) та (b) параграфу 2, матимуть непропорційний вплив на потік руху, держава-член може вирішити виконувати такі перевірки на цільовій основі у визначених пунктах пропуску через кордон за результатами оцінювання ризиків, пов'язаних із публічною політикою, внутрішньою безпекою, громадським здоров'ям або міжнародними відносинами будь-якої з держав-членів.

Обсяг і тривалість тимчасового скорочення перевірок до цільових перевірок за базами даних не повинні перевищувати строго необхідних обсягу і тривалості та повинні бути визначені відповідно до ризику, оціненого відповідною державою-членом. В оцінці ризику зазначають причини тимчасового скорочення перевірок до цільових перевірок за базами даних, беруть до уваги, між іншим, диспропорційний вплив на потік руху та надають статистичні дані про пасажирів та інциденти, пов'язані з транскордонною злочинністю. Таку оцінку регулярно оновлюють.

Особи, які в принципі не підлягають цільовим перевіркам за базами даних, повинні щонайменше підлягати перевірці з метою встановлення ідентичності їхньої особи на підставі наданих або пред'явлених проїзних документів. Така перевірка складається зі швидкої і безпосередньої верифікації дійсності проїзного документа для перетинання кордону, а також наявності ознак фальсифікації або підробки, у відповідних випадках за допомогою технічних пристроїв, а у разі наявності сумнівів щодо проїзного документа або ознак того, що така особа може становити загрозу публічній політиці, внутрішній безпеці, громадському здоров'ю або міжнародним відносинам держав-членів, прикордонник перевіряє інформацію в базах даних, згаданих у пунктах (а) та (b) параграфу 2.

Відповідна держава-член передає свою оцінку ризику та її оновлення Європейському агентству прикордонної і берегової охорони («Агентство»), яке створено відповідно до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/1624 ([9](#)), без зволікань і кожні шість місяців звітує Комісії та Агентству про проведення перевірок за базами даних на цільовій основі. Відповідна держава-член може ухвалити рішення про засекречення оцінки ризиків або її частин.

2б. Якщо держава-член має намір виконувати цільові перевірки за базами даних відповідно до параграфу 2а, вона повинна без зволікань повідомити про це інші держави-члени, Агентство та Комісію. Відповідна держава-член може ухвалити рішення про засекречення такого повідомлення або його частин.

Якщо держави-члени, Агентство або Комісія мають занепокоєння щодо наміру проведення цільових перевірок за базами даних, вони без зволікань повідомляють про такі занепокоєння відповідну державу-члена. Відповідна держава-член повинна взяти до уваги такі занепокоєння.

2с. До 8 квітня 2019 року Комісія повинна передати Європейському Парламенту і Раді оцінку імплементації та наслідків параграфу 2.

2d. Щодо повітряних кордонів, параграфи 2a і 2b застосовують із максимальним перехідним періодом тривалістю шість місяців починаючи з 7 квітня 2017 року.

У виняткових випадках, якщо в певному аеропорті існують певні інфраструктурні перешкоди, які вимагають довшого періоду адаптації, щоб уможливити проведення систематичних перевірок за базами даних без диспропорційного впливу на потік руху, перехідний період тривалістю шість місяців, згаданий у першому підпараграфі, може бути подовжено для цього конкретного аеропорту щонайбільше до 18 місяців відповідно до процедури, зазначеної у третьому підпараграфі.

Для цього держава-член повинна щонайменше за три місяці до закінчення перехідного періоду, зазначеного в першому підпараграфі, повідомити Комісію, Агентство та інші держави-члени про конкретні інфраструктурні перешкоди у відповідному аеропорті, передбачені заходи для їх усунення та період часу, необхідний для їх реалізації.

Якщо існують певні інфраструктурні перешкоди, які вимагають довшого періоду адаптації, Комісія протягом одного місяця з дня отримання повідомлення, згаданого у третьому підпараграфі, та після консультацій із Агентством уповноважує відповідну державу-члена подовжити перехідний період для відповідного аеропорту та, у відповідних випадках, встановлює тривалість такого подовження.

2e. Перевірки за базами даних, згадані в пунктах (а) та (b) параграфу 2, можуть виконувати заздалегідь на основі даних про пасажирів, отриманих відповідно до Директиви Ради 2004/82/ЄС ([_10_](#)) або іншого акта права Союзу або національного права.

Якщо такі перевірки виконують заздалегідь на основі даних про пасажирів, отримані заздалегідь дані перевіряють на відповідність даним у проїзному документі в пункті пропуску через кордон. Також виконують верифікацію особи та громадянства, а також справжності і дійсності проїзного документа для перетинання кордону відповідної особи.

2f. Як відступ від параграфу 2, особи, які мають право на вільний рух згідно з правом Союзу та перетинають внутрішні сухопутні кордони держав-членів, щодо яких уже успішно виконали верифікацію відповідно до застосованих процедур шенгенського оцінювання, але щодо яких рішення про скасування заходів контролю на їхніх внутрішніх кордонах згідно з відповідними положеннями відповідних актів про вступ іще не ухвалили, можуть підлягати лише несистематичним перевіркам на виїзді, згаданим у параграфі 2, на основі оцінки ризиків.

▼B

3. На в'їзді та виїзді громадяни третіх країн підлягають таким ретельним перевіркам:

(a) ретельні перевірки на в'їзді охоплюють перевірку виконання умов, які регулюють в'їзд і які встановлено у статті 6 (1), та, якщо застосовно, документів, які дають право на проживання та провадження професійної діяльності. Вони також охоплюють детальне вивчення таких аспектів:

▼M2

(i) верифікація особи і громадянства громадянина третьої країни, справжності і дійсності проїзного документа для перетинання кордону, у тому числі шляхом перевірки інформації у відповідних базах даних, зокрема:

(1) SIS;

(2) бази даних SLTD Інтерполу;

(3) національних баз даних, які містять інформацію про викрадені, привласнені, втрачені та визнані недійсними проїзні документи.

Стосовно паспортів та проїзних документів, які містять носій інформації, виконують перевірку справжності даних чипа за умови наявності дійсних сертифікатів;

(ii) верифікація наявності, якщо застосовно, на додаток до проїзного документа необхідної візи або дозволу на проживання;

▼B

(iii) вивчення відміток про в'їзд і виїзд у проїзному документі відповідного громадянина третьої країни, щоб перевірити шляхом порівняння дат в'їзду та виїзду факт того, що особа ще не перевищила максимального періоду дозволеного перебування на території держав-членів;

(iv) перевірка пункту відправлення і пункту призначення відповідного громадянина третьої країни та мети запланованого перебування шляхом перевірки, за необхідності, відповідних підтверджувальних документів;

(v) перевірка наявності у відповідного громадянина третьої країни достатніх засобів для існування на період запланованого перебування та для мети такого перебування, для його повернення до країни походження або транзиту до третьої країни, прийняття його в якій не викликає сумнівів, або наявності в нього можливості законно отримати такі засоби;

▼M2

(vi) перевірка того, що відповідний громадянин третьої країни, його транспортний засіб та речі, які він перевозить, з великою вірогідністю не становлять загрози публічній політиці, внутрішній безпеці, громадському здоров'ю або міжнародним відносинам будь-якої з держав-членів. Така перевірка охоплює пряму перевірку наявності даних і попереджень щодо осіб та, за необхідності, речей у SIS та інших відповідних базах даних Союзу, а також про дії, які необхідно вчинити у зв'язку з наявністю такого попередження, якщо такі дії передбачені. Це не обмежує перевірки інформації в національних базах даних і базах даних Інтерполу;

▼B

- (b) якщо громадянин третьої країни має візу, зазначену в статті 6 (1) (b), ретельні перевірки на в'їзді повинні також охоплювати верифікацію особи власника візи та справжності візи шляхом перевірки інформації у Візовій інформаційній системі (VIS) відповідно до статті 18 Регламенту (ЄС) № 767/2008;
- (c) як відступ, перевірку у VIS можна виконати у всіх випадках за допомогою номера візової етикетки та вибірково за допомогою номера візової етикетки в поєднанні з верифікацією відбитків пальців, якщо:
 - (i) виникає транспортний потік такої інтенсивності, за якої час очікування в пункті пропуску через кордон стає задовгим;
 - (ii) уже вичерпано всі ресурси, а саме персонал, матеріально-технічну базу та організаційну базу; та
 - (iii) згідно з оцінкою відсутній ризик, пов'язаний із внутрішньою безпекою і нелегальною імміграцією.

Однак у всіх випадках наявності сумніву щодо особи власника візи та/або справжності візи систематично виконують перевірку інформації у VIS, використовуючи номер візової етикетки в поєднанні з верифікацією відбитків пальців.

Цей відступ можуть застосовувати тільки у відповідному пункті пропуску через кордон і тільки тоді, коли виконано умови, вказані у пунктах (i), (ii) та (iii);

- (d) рішення про перевірку інформації у VIS згідно з пунктом (c) ухвалює начальник підрозділу охорони кордону в пункті пропуску через кордон або його ухвалюють на вищому рівні.

Відповідна держава-член негайно повідомляє інші держи-члени та Комісію про будь-яке таке рішення;

- (e) один раз на рік кожна держава-член надсилає Європейському Парламенту і Комісії звіт про застосування пункту (c), у якому повинна бути вказана кількість громадян третіх країн, інформацію про яких перевіряли у VIS, використовуючи тільки номер візової етикетки, та тривалість часу очікування, вказана в пункті (c) (i);
- (f) пункти (c) та (d) повинні застосовувати щонайбільше протягом трьох років, починаючи через три роки від початку функціонування VIS. Перед завершенням другого року застосування пунктів (c) та (d) Комісія повинна надати Європейському Парламенту і Раді оцінку їх імплементації. На підставі такої оцінки Європейський Парламент або Рада може звернутися до Комісії з пропозицією внесення відповідних змін до цього Регламенту;
- (g) ретельні перевірки на в'їзді охоплюють:

▼M2

- (i) верифікація особи і громадянства громадянина третьої країни, справжності і дійсності проїзного документа для перетинання кордону, у тому числі шляхом перевірки інформації у відповідних базах даних, зокрема:
 - (1) SIS;
 - (2) базі даних SLTD Інтерполу;
 - (3) національних базах даних, які містять інформацію про викрадені, привласнені, втрачені та визнані недійсними проїзні документи.

Стосовно паспортів та проїзних документів, які містять носій інформації, виконують перевірку справжності даних чипа за умови наявності дійсних сертифікатів;

- (ii) перевірку того, що громадянина третьої країни не вважають особою, що становить загрозу публічній політиці, внутрішній безпеці, громадському здоров'ю або міжнародним відносинам будь-якої з держав-членів, у тому числі шляхом перевірки інформації у SIS та інших відповідних базах даних Союзу. Це не обмежує перевірки інформації в національних базах даних і базах даних Інтерполу;

▼B

- (h) окрім перевірок, згаданих у пункті (g), ретельні перевірки на в'їзді також можуть охоплювати:
 - (i) перевірку наявності в особи дійсної візи, якщо цього вимагають відповідно до Регламенту Ради (ЄС) № 539/2001, окрім випадків, коли в особи є дійсний дозвіл на проживання; така перевірка може охоплювати перевірку інформації у VIS відповідно до статті 18 Регламенту (ЄС) № 767/2008;
 - (ii) перевірку того, що особа не перевищила максимального періоду дозволеного перебування на території держав-членів;

▼M2

▼B

- (i) з метою ідентифікації будь-якої особи, яка може не виконувати або більше не виконує умов в'їзду, перебування або проживання на території держав-членів, можна виконувати перевірку інформації у VIS відповідно до статті 20 Регламенту (ЄС) № 767/2008;

▼M2

- (ia) перевірки за базами даних, згаданими в пункті (a) (i) та (vi), а також у пункті (g), можуть виконувати заздалегідь на основі даних про пасажирів, отриманих відповідно до Директиви 2004/82/ЄС або до іншого акта права Союзу або національного права.

Якщо такі перевірки виконують заздалегідь на основі даних про пасажирів, отримані заздалегідь дані перевіряють на відповідність даним у проїзному документі в пункті пропуску через кордон. Також виконують верифікацію особи та громадянства, а також справжності і дійсності проїзного документа для перетинання кордону відповідної особи;

- (ib) у разі наявності сумнівів щодо справжності проїзного документа або особи громадянина третьої країни верифікують, за можливості, щонайменше один із біометричних ідентифікаторів, інтегрованих у проїзні документи.

▼В

4. За наявності матеріально-технічної бази та на прохання громадянина третьої країни такі ретельні перевірки виконують у місцях особистого користування.

▼МЗ

4а. Якщо на в'їзді чи виїзді у результаті перевірки за відповідними базами даних, у тому числі за детектором наявності різних наборів ідентифікаційних даних щодо однієї особи через Європейський пошуковий портал, запроваджений згідно зі статтею 25 (1) та статтею 6 (1) Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2019/817 ([11](#)), відповідно виявлено збіг жовтого рівня попередження або червоного рівня попередження, прикордонник виконує перевірку за спільним репозиторієм ідентифікаторів, запровадженим згідно зі статтею 17 (1) вказаного Регламенту, або за SIS, або за обома цими базами даних, щоб оцінити відмінності між ідентифікаційними даними або даними проїзного документа, щодо яких було виявлено збіг. Прикордонник виконує будь-яку додаткову перевірку, необхідну для ухвалення рішення про статус і колір збігу.

Згідно зі статтею 69 (1) Регламенту (ЄС) 2019/817, цей параграф застосовуватимуть із початку функціонування детектора наявності різних наборів ідентифікаційних даних щодо однієї особи відповідно до статті 72 (4) вказаного Регламенту.

▼В

5. Без обмеження другого підпараграфа, громадянам третіх країн, які підлягають ретельному контролю другої лінії, надають інформацію про мету і процедуру проведення такої перевірки у письмовій формі мовою, яку вони розуміють або можуть, як у розумних межах припускають, розуміти, або в інший дієвий спосіб.

Ця інформація повинна бути доступна всіма офіційними мовами Союзу і мовою (мовами) країни або країн, які межують із відповідною державою-членом, і зазначати, що громадянин третьої країни може запитати ім'я або службовий ідентифікаційний номер прикордонників, які здійснюють ретельний контроль другої лінії, назву пункту пропуску через кордон та дату перетину кордону.

6. Перевірки осіб, які мають право на вільний рух згідно з правом Союзу, виконують відповідно до Директиви 2004/38/ЄС.

7. Детальні правила, що регулюють питання щодо інформації, яка підлягає реєстрації, встановлено в додатку II.

8. Якщо застосовують статтю 5 (2) (а) або (б), держави-члени можуть також передбачити відступи від правил, встановлених у цій статті.

Стаття 9

Спрощення перевірок на кордоні

1. Перевірки на кордоні на зовнішніх кордонах можуть спростити за наявності виняткових і непередбачених обставин. Такими винятковими й непередбаченими обставинами вважають обставини, за яких непередбачувані події призводять до такої інтенсивності руху, за якої час очікування у пункті пропуску через кордон стає задовгим та всі ресурси, зокрема кадрові, матеріально-технічні та організаційні, вичерпано.

2. У разі спрощення перевірок відповідно до параграфа 1 перевірки на кордоні на в'їзді повинні в принципі мати пріоритет над перевірками на кордоні на виїзді.

Рішення про спрощення перевірок ухвалює начальник пункту пропуску через кордон.

Таке спрощення перевірок повинне бути тимчасовим, адаптованим до обставин, які його обґрунтовують, і впроваджуватися поступово.

3. Навіть у разі спрощення перевірок прикордонник проставляє відмітки у проїзних документах громадян третіх країн на в'їзді та виїзді відповідно до статті 11.

4. Один раз на рік кожна держава-член надсилає Європейському Парламенту та Комісії звіт про застосування цієї статті.

Стаття 10

Окремі смуги руху та інформація на знаках

1. Держави-члени облаштовують окремі смуги руху, зокрема в пунктах пропуску через кордон для повітряного сполучення, щоб виконувати перевірки осіб відповідно до статті 8. Такі смуги руху виокремлюють за допомогою знаків із покажчиками, визначеними в додатку III.

Держави-члени можуть облаштовувати окремі смуги руху в пунктах пропуску через кордон для морського та сухопутного сполучень та на кордонах між державами-членами, які не застосовують статтю 22 на своїх спільних кордонах. Знаки з покажчиками, визначеними в додатку III, використовують, якщо держави-члени облаштовують окремі смуги руху на таких кордонах.

Держави-члени повинні забезпечувати чітке маркування таких смуг руху, в тому числі в разі відмови від застосування правил, пов'язаних із використанням різних смуг руху, як передбачено у параграфі 4, щоб забезпечити оптимальні рівні потоку осіб, які перетинають кордон.

2. Особи, які мають право на вільний рух згідно з правом Союзу, мають право використовувати смуги руху, позначені знаком, зображеним у частині А («ЄС, ЄП, Швейцарія») додатка III. Вони також можуть використовувати смуги руху, позначені знаком, зображеним у частині В1 («без візи») та частині В2 («всі паспорти») додатка III.

Громадяни третіх країн, які не зобов'язані мати візу під час перетинання зовнішніх кордонів держав-членів відповідно до Регламенту (ЄС) № 539/2001, і громадяни третіх країн, які мають дійсний дозвіл на проживання або довгострокову візу, можуть використовувати смуги руху, позначені знаком, зображеним у частині В1 («без візи») додатка III до цього Регламенту. Вони також можуть використовувати смуги руху, позначені знаком, зображеним у частині В2 («всі паспорти») додатка III до цього Регламенту.

Усі інші особи повинні використовувати смуги руху, позначені знаком, зображеним у частині В2 («всі паспорти») додатка III.

Показники на знаках, зазначених у першому, другому та третьому підпараграфі, можуть відображати такою мовою або такими мовами, яку або які кожна держава-член вважає доцільною чи доцільними.

Облаштування окремих смуг руху, позначених знаком, зображеним у частині В1 («без візи») додатка III, не є обов'язковим. Держави-члени повинні вирішити, чи та у яких саме пунктах пропуску через кордон облаштувати їх, відповідно до практичних потреб.

3. У пунктах пропуску через кордон для морського та сухопутного сполучень держави-члени можуть розділяти рух транспорту на різні смуги руху для легкових автомобілів, вантажних автомобілів та автобусів, використовуючи знаки, зображені у частині С додатка III.

Держави-члени можуть змінювати показники на таких знаках у відповідних випадках з урахуванням місцевих обставин.

4. У разі тимчасової розбалансованості потоків руху в конкретному пункті пропуску через кордон компетентні органи можуть відмовитися від застосування правил, пов'язаних із використанням різних смуг руху, на час, необхідний для усунення такої розбалансованості.

Стаття 11

Проставлення відміток у проїзних документах

1. На в'їзді та виїзді у проїзних документах громадян третіх країн систематично проставляють відмітки. Зокрема, відмітку про в'їзд або виїзд проставляють:

- (a) у документах із дійсною візою, що дають громадянам третіх країн змогу перетнути кордон;
- (b) у документах, що дають громадянам третіх країн, яким держава-член видає візу на кордоні, змогу перетнути кордон;
- (c) у документах, що дають громадянам третіх країн, на яких не розповсюджується вимога отримання візи, змогу перетнути кордон.

2. У проїзних документах громадян третіх країн, які є членами сім'ї громадянина Союзу, до якого застосовують Директиву 2004/38/ЄС, але який не пред'являє картку для проживання, передбачену в указаній Директиві, відмітки проставляють на в'їзді та виїзді.

У проїзних документах громадян третіх країн, які є членами сім'ї громадян третіх країн, які мають право на вільний рух згідно з правом Союзу, але не пред'являють картку на проживання, передбачену в Директиві 2004/38/ЄС, відмітки проставляють на в'їзді та виїзді.

3. Відмітку про в'їзд або виїзд не проставляють:

- (a) у проїзних документах глав держав і високопоставлених осіб, про прибуття яких офіційно оголосили заздалегідь дипломатичними каналами;
- (b) на свідоцтвах пілотів або посвідченнях членів екіпажу повітряного судна;
- (c) у проїзних документах моряків, які перебувають на території держави-члена, тільки якщо туди заходить їхнє судно, і лише на території порту заходу;
- (d) у проїзних документах членів екіпажу та пасажирів круїзних суден, які не підлягають перевіркам на кордоні відповідно до пункту 3.2.3 додатка VI;
- (e) у документах, які дають змогу перетинати кордон громадянам Андорри, Монако та Сан-Марино;
- (f) у проїзних документах членів екіпажу та пасажирів товарних поїздів міжнародного сполучення;
- (g) у проїзних документах громадян третіх країн, які пред'являють картку на проживання, передбачену в Директиві 2004/38/ЄС.

Як виняток, на прохання громадянина третьої країни відмітку про в'їзд або виїзд можуть не ставити, якщо вона може спричинити серйозні труднощі для такої особи. У такому випадку запис про в'їзд або виїзд роблять на окремому аркуші із зазначенням імені та номера паспорта такої особи. Цей аркуш віддають громадянину третьої країни. Компетентні органи держав-членів можуть вести статистичний облік таких виняткових випадків і надавати Комісії такі статистичні дані.

4. Практичний порядок проставлення відміток визначено в додатку IV.

5. За можливості громадян третіх країн повідомляють про обов'язок прикордонника поставити відмітку у їхньому проїзному документі на в'їзді та виїзді навіть у разі спрощення перевірок відповідно до статті 9.

Стаття 12

Припущення стосовно виконання умов щодо тривалості перебування

1. Якщо у проїзному документі громадянина третьої країни немає відмітки про в'їзд, компетентні національні органи можуть припустити, що його власник не виконує або більше не виконує умов щодо тривалості перебування, застосованих у відповідній державі-члені.
2. Припущення, зазначене в параграфі 1, можна спростувати, якщо громадянин третьої країни надасть у будь-який спосіб достовірні докази, такі як транспортні квитки або доказ його присутності поза межами держав-членів, що він виконує умови щодо тривалості короткострокового перебування.

У такому випадку:

- (a) якщо громадянина третьої країни виявлено на території держави-члена, яка в повному обсязі застосовує шенгенський *acquis*, компетентні органи зазначають, відповідно до національних права та практики, у його проїзному документі дату й місце перетину ним зовнішнього кордону однієї з держав-членів, яка в повному обсязі застосовує шенгенський *acquis*;
- (b) якщо громадянина третьої країни виявлено на території держави-члена, стосовно якої не ухвалено рішення, передбаченого у статті 3 (2) Акту про вступ 2003 року, у статті 4 (2) Акту про вступ 2005 року та в статті 4 (2) Акту про вступ 2011 року, компетентні органи зазначають, відповідно до національних права та практики, у його проїзному документі дату і місце перетину ним зовнішнього кордону такої держави-члена.

Окрім зазначеного у пунктах (a) та (b), громадянин третьої країни може отримати форму, зразок якої міститься в додатку VIII.

Держави-члени повідомляють одна одну, Комісію та Генеральний секретаріат Ради про свої національні практики щодо зазначеного в цій статті.

3. Якщо припущення, зазначене в параграфі 1, не спростовано, громадянина третьої країни можуть повернути відповідно до Директиви Європейського Парламенту і Ради 2008/115/ЄС ([12](#)) та до національного права, яке відповідає вказаній Директиві.
4. Відповідні положення параграфів 1 та 2 застосовують *mutatis mutandis* у разі відсутності відмітки про в'їзд.

Стаття 13

Нагляд за кордонами

1. Основною метою нагляду за кордонами є запобігання несанкціонованим перетинам кордону, протидія транскордонній злочинності та вжиття заходів проти осіб, які нелегально перетнули кордон. Особу, яка нелегально перетнула кордон і не має права перебувати на території відповідної держави-члена, затримують, і до неї застосовують процедури, що відповідають Директиві 2008/115/ЄС.
2. Для нагляду за кордонами прикордонники використовують стаціонарні чи мобільні підрозділи. Такий нагляд здійснюють у такий спосіб, щоб запобігти ухиленню осіб від перевірок у пунктах пропуску через кордон та знеохочувати до ухилення від таких перевірок.
3. Нагляд за ділянками кордону між пунктами пропуску через кордон виконують прикордонники, чисельність і методи яких пристосовують до існуючих чи передбачених ризиків і загроз. Він передбачає часті й раптові зміни періодів нагляду так, щоб завжди існував ризик виявлення несанкціонованих перетинів кордону.
4. Нагляд здійснюють стаціонарні чи мобільні підрозділи, які виконують свої обов'язки шляхом патрулювання або дислокації у місцях, які відомі як вразливі або які вважають такими; метою такого нагляду є затримання осіб, які перетинають кордон нелегально. Нагляд можуть також здійснювати за допомогою технічних засобів, у тому числі електронних.
5. Комісія уповноважена ухвалювати згідно зі статтею 37 делеговані акти щодо додаткових заходів управління наглядом.

Стаття 14

Відмова у в'їзді

1. Громадянину третьої країни, який не виконує всіх умов щодо в'їзду, встановлених у статті 6 (1), і не належить до категорій осіб, указаних у статті 6 (5), відмовляють у в'їзді на території держав-членів. Це не повинно обмежувати застосування спеціальних положень про право на притулок та міжнародний захист або видачу довгострокових віз.
2. У в'їзді можуть відмовити лише шляхом ухвалення обґрунтованого рішення із зазначенням точних причин відмови. Рішення ухвалює орган, уповноважений згідно з національним правом. Таке рішення набуває чинності відразу. Обґрунтоване рішення, у якому зазначено точні причини відмови, видають у вигляді стандартної форми, зразок якої міститься в додатку V, частина B, та яку заповнив орган, уповноважений згідно з національним правом відмовляти у в'їзді. Заповнену стандартну форму вручають відповідному громадянину третьої країни, який повинен підтвердити отримання рішення про відмову за допомогою такої форми.
3. Особи, яким відмовили у в'їзді, мають право оскаржити таке рішення. Оскарження відбуваються відповідно до національного права. Громадянину третьої країни також надають у письмовій формі список контактних пунктів, які можуть надати інформацію про представників, компетентних діяти від імені громадянина третьої країни згідно з національним правом.

Подання такої скарги не призупиняє дію рішення про відмову у в'їзді.

Без обмеження будь-якої компенсації, наданої відповідно до національного права, відповідний громадянин третьої країни має право на виправлення державою-членом, яка відмовила у в'їзді, скасованої відмітки про в'їзд та будь-яких інших скасованих чи доданих відміток, якщо внаслідок оскарження визнали, що таке рішення про відмову у в'їзді безпідставне.

4. Прикордонники забезпечують, щоб громадянин третьої країни, якому відмовили у в'їзді, не в'їжджав на територію відповідної держави-члена.

5. Держави-члени збирають статистичні дані про кількість осіб, яким відмовили у в'їзді, причини відмови, громадянство осіб, яким відмовили у в'їзді, і тип кордону (сухопутний, повітряний чи морський), на якому їм відмовили у в'їзді, та надсилають їх щороку Комісії (Євростат) відповідно до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 862/2007 ([13](#)).

6. Детальні правила, які регулюють відмову у в'їзді, визначені в частині А додатка V.

ГЛАВА III

Персонал і ресурси для прикордонного контролю та співпраці між державами-членами

Стаття 15

Персонал і ресурси для прикордонного контролю

Держави-члени повинні виділяти достатньо відповідного персоналу й ресурсів для здійснення прикордонного контролю на зовнішніх кордонах відповідно до статей 7–14 так, щоб забезпечити ефективний, високий та уніфікований рівень контролю на своїх зовнішніх кордонах.

Стаття 16

Здійснення контролю

1. Прикордонники здійснюють прикордонний контроль, передбачений статтями 7–14, відповідно до положень цього Регламенту та національного права.

Під час здійснення прикордонного контролю повноваження ініціювати кримінальні провадження, які покладені на прикордонників за національним правом і не входять до сфери застосування цього Регламенту, не зазнають впливу.

Держави-члени повинні забезпечувати, щоб прикордонники були профільними та відповідним чином підготовленими професіоналами, беручи до уваги спільні основні програми підготовки для прикордонників, встановлені й розроблені Європейським агентством з управління оперативною співпрацею на зовнішніх кордонах держав-членів («Агентство»), яке створено згідно з Регламентом (ЄС) № 2007/2004. Програми підготовки передбачають спеціальну підготовку для виявлення ситуацій, до яких залучено вразливих осіб, таких як неповнолітні особи без супроводу і жертви торгівлі людьми, та реагування на такі ситуації. Держави-члени, за підтримки Агентства, повинні заохочувати прикордонників вивчати мови, необхідні для виконання їхніх завдань.

2. Держави-члени надають Комісії список національних служб, відповідальних за прикордонний контроль згідно з їхнім національним правом, відповідно до статті 39.

3. Для дієвого прикордонного контролю кожна з держав-членів повинна забезпечити тісну й постійну співпрацю між своїми національними службами, відповідальними за прикордонний контроль.

Стаття 17

Співпраця між державами-членами

1. Держави-члени повинні допомагати одна одній і підтримувати тісну й постійну співпрацю з метою дієвого здійснення прикордонного контролю відповідно до статей 7–16. Вони повинні обмінюються всією відповідною інформацією.

2. Агентство координує оперативну співпрацю між державами-членами у сфері управління зовнішніми кордонами.

3. Без обмеження компетенцій Агентства, держави-члени можуть продовжувати оперативну співпрацю з іншими державами-членами та/або третіми країнами на зовнішніх кордонах, у тому числі обмін офіцерами зв'язку, якщо така співпраця доповнює заходи Агентства.

Держави-члени повинні утримуватися від будь-якої діяльності, яка може загрожувати функціонуванню Агентства або досягненню його цілей.

Держави-члени звітують Агентству про оперативну співпрацю, згадану в першому підпараграфі.

4. Держави-члени повинні забезпечувати підготовку з питань правил прикордонного контролю і фундаментальних прав. У зв'язку з цим повинні бути враховані спільні стандарти підготовки, які встановило і далі розвиває Агентство.

Стаття 18

Спільний контроль

1. Держави-члени, які не застосовують статтю 22 на своїх спільних сухопутних кордонах, можуть до дати застосування вказаної статті спільно контролювати такі спільні кордони, і в такому разі особу можуть зупинити лише один раз для проведення перевірок на в'їзді та виїзді, без обмеження індивідуальної відповідальності держав-членів, що виникає на підставі статей 7–14.

З такою метою держави-члени можуть укласти двосторонні угоди між собою.

2. Держави-члени інформують Комісію про будь-які угоди, укладені відповідно до параграфа 1.

ГЛАВА IV

Конкретні правила проведення перевірок на кордоні

Стаття 19

Конкретні правила для різних типів кордонів та різних транспортних засобів, які використовують для перетинання зовнішніх кордонів

Конкретні правила, визначені в додатку VI, застосовують до перевірок на різних типах кордонів та різних транспортних засобів, які використовують для перетинання кордону у пунктах пропуску через кордон.

Такі конкретні правила можуть містити відступи від статей 5 та 6 і статей 8–14.

Стаття 20

Конкретні правила проведення перевірок певних категорій осіб

1. Конкретні правила, визначені в додатку VII, застосовують до таких категорій осіб:

- (a) глав держав та членів їхньої делегації (їхніх делегацій);
- (b) пілотів повітряних суден та інших членів екіпажу;
- (c) моряків;
- (d) власників дипломатичних, офіційних або службових паспортів та членів міжнародних організацій;
- (e) транскордонних працівників;
- (f) неповнолітніх;
- (g) рятувальних служб, поліцейських і пожежних бригад та прикордонників;
- (h) працівників на морських установках.

Такі конкретні правила можуть містити відступи від статей 5 та 6 і статей 8–14.

2. Держави-члени надсилають Комісії зразки карт, виданих їхніми міністерствами закордонних справ акредитованим членам дипломатичних місій і консульських представництв та членам їхніх сімей згідно зі статтею 39.

ГЛАВА V

Конкретні заходи в разі наявності серйозних недоліків, пов'язаних із контролем зовнішніх кордонів

Стаття 21

Заходи на зовнішніх кордонах та підтримка від Агентства

1. У разі зазначення у звіті про оцінювання, підготовленому відповідно до статті 14 Регламенту (ЄС) № 1053/2013, серйозних недоліків у здійсненні контролю зовнішніх кордонів та для забезпечення відповідності рекомендаціям, указаним у статті 15 вказаного Регламенту, Комісія, шляхом ухвалення імплементаційного акта, може рекомендувати оціненій державі-члену вжити певних конкретних заходів, які можуть охоплювати один чи обидва з таких заходів:

- (a) ініціювати розміщення європейських прикордонних загонів відповідно до Регламенту (ЄС) № 2007/2004;
- (b) подати Агентству свої стратегічні плани на основі оцінки ризику, у тому числі інформації про розміщення персоналу й обладнання, для отримання його висновку.

Такий імплементаційний акт ухвалюють згідно з процедурою вивчення, згаданою у статті 38 (2).

2. Комісія регулярно інформує комітет, створений відповідно до статті 38 (1), про прогрес у реалізації заходів, зазначених у параграфі 1 цієї статті, та його вплив на виявлені недоліки.

Вона також інформує Європейський Парламент і Раду.

3. Якщо у звіті про оцінювання, вказаному в параграфі 1, встановлено, що оцінена держава-член серйозно нехтує своїми обов'язками і тому повинна відзвітувати про виконання відповідного плану дій протягом трьох місяців згідно зі статтею 16 (4) Регламенту (ЄС) № 1053/2013, та, якщо після завершення такого тримісячного періоду Комісія виявляє,

що ситуація триває, вона може розпочати застосування процедури, передбаченої у статті 29 цього Регламенту, якщо для цього виконано всі умови.

РОЗДІЛ III ВНУТРІШНІ КОРДОНИ

ГЛАВА I

Відсутність прикордонного контролю на внутрішніх кордонах

Стаття 22

Перетинання внутрішніх кордонів

Внутрішні кордони можна перетинати у будь-якому пункті без проведення перевірки осіб на кордоні, незалежно від їхнього громадянства.

Стаття 23

Перевірки на території

Відсутність прикордонного контролю на внутрішніх кордонах не впливає на:

- (a) виконання поліцейських повноважень компетентними органами держав-членів згідно з національним правом, якщо виконання таких повноважень не має сили, еквівалентної силі перевірок на кордоні; це положення також застосовують у прикордонних зонах. У розумінні першого речення, виконання поліцейських повноважень не можуть, зокрема, вважати еквівалентним виконанню перевірок на кордоні, якщо поліцейські заходи:
 - (i) не мають за ціль прикордонний контроль;
 - (ii) ґрунтуються на загальній інформації і досвіді поліції щодо можливих загроз громадській безпеці та мають на меті, зокрема, боротьбу з транскордонною злочинністю;
 - (iii) розроблено й реалізовано в такий спосіб, який чітко відрізняється від способу проведення систематичних перевірок осіб на зовнішніх кордонах;
 - (iv) здійснюють на основі вибіркового перевірок;
- (b) перевірки безпеки щодо осіб, які виконують компетентні органи в портах і аеропортах відповідно до права кожної держави-члена, працівники порту чи аеропорту або перевізники, за умови, що такі перевірки виконують щодо осіб, які подорожують територією держави-члена;
- (c) можливість держави-члена передбачити в законі обов'язок мати або носити із собою документи;
- (d) можливість держави-члена передбачити в законі обов'язок громадян третіх країн повідомляти про їх присутність на її території відповідно до положень статті 22 Конвенції про реалізацію Шенгенської угоди від 14 червня 1985 року між урядами держав Економічного союзу Бенілюкс, Федеративної Республіки Німеччина і Французької Республіки про поступове скасування перевірок на їхніх спільних кордонах («Шенгенська конвенція»).

Стаття 24

Усунення перешкод для руху в пунктах пропуску для автомобільного сполучення на внутрішніх кордонах

Держави-члени повинні усунути всі перешкоди для безперервного потоку руху в пунктах пропуску для автомобільного сполучення на внутрішніх кордонах, зокрема будь-яке обмеження швидкості, підставою для яких не є виключно міркування безпеки на дорозі.

Водночас держави-члени повинні бути готовими забезпечити наявність матеріально-технічної бази для проведення перевірок на випадок відновлення контролю на внутрішніх кордонах.

ГЛАВА II

Тимчасове відновлення прикордонного контролю на внутрішніх кордонах

Стаття 25

Загальні рамки для тимчасового відновлення прикордонного контролю на внутрішніх кордонах

1. Якщо на території без внутрішнього прикордонного контролю існує серйозна загроза публічній політиці або внутрішній безпеці у державі-члені, така держава-член може як виняток відновити прикордонний контроль на всіх своїх внутрішніх кордонах або їхніх окремих ділянках на обмежений період до 30 днів або на час передбачуваного існування

такої серйозної загрози, якщо він перевищує 30 днів. Обсяг і тривалість тимчасового відновлення прикордонного контролю на внутрішніх кордонах не повинні перевищувати строго необхідних для усунення такої серйозної загрози обсягу й тривалості.

2. Прикордонний контроль на зовнішніх кордонах відновлюють лише як крайній захід і відповідно до статей 27, 28 та 29. Критерії, вказані відповідно у статтях 26 та 30, беруть до уваги в кожному випадку розгляду рішення про відновлення прикордонного контролю на внутрішніх кордонах згідно зі статтями 27, 28 або 29 відповідно.

3. Якщо тривалість серйозної загрози публічній політиці чи внутрішній безпеці у державі-члені перевищує період, передбачений у параграфі 1 цієї статті, така держава-член може продовжувати прикордонний контроль на внутрішніх кордонах, беручи до уваги критерії, вказані у статті 26, та відповідно до статті 27, на тих самих підставах, які вказані у параграфі 1 цієї статті, та беручи до уваги будь-які нові елементи, на поновлювані періоди до 30 днів.

4. Загальний період, протягом якого прикордонний контроль відновлюють на внутрішніх кордонах, у тому числі будь-яке продовження, передбачене згідно з параграфом 3 цієї статті, не повинен перевищувати шести місяців. За виняткових обставин, як вказано в статті 29, такий загальний період може бути подовжено щонайбільше до двох років відповідно до параграфа 1 вказаної статті.

Стаття 26

Критерії тимчасового відновлення прикордонного контролю на внутрішніх кордонах

Якщо держава-член вирішує, як крайній захід, тимчасово відновити прикордонний контроль на одному чи декількох зі своїх внутрішніх кордонів або на окремих його ділянках або вирішує продовжити період такого відновлення відповідно до статті 25 або статті 28 (1), вона повинна оцінити ступінь вірогідності належного усунення в результаті такого заходу загрози публічній політиці чи внутрішній безпеці та оцінити пропорційність заходу такій загрозі. Під час виконання такого оцінювання держава-член повинна взяти до уваги, зокрема, таке:

- (a) імовірний вплив будь-яких загроз її публічній політиці чи внутрішній безпеці, у тому числі терористичних інцидентів чи загроз, у тому числі таких, які становить організована злочинність;
- (b) імовірний вплив такого заходу на вільний рух осіб територією без контролю внутрішніх кордонів.

Стаття 27

Процедура тимчасового відновлення прикордонного контролю на внутрішніх кордонах відповідно до статті 25

1. Якщо держава-член планує відновити прикордонний контроль на внутрішніх кордонах відповідно до статті 25, вона повідомляє інші держави-члени та Комісію щонайпізніше за чотири тижні до запланованого відновлення або у коротший період, якщо про обставини, які спричинили необхідність відновлення прикордонного контролю на внутрішніх кордонах, стало відомо менше ніж за чотири тижні до запланованого відновлення. Для цього держава-член надає таку інформацію:

- (a) причини запропонованого відновлення, у тому числі релевантні дані, які детально описують події, що становлять серйозну загрозу її публічній політиці або внутрішній безпеці;
- (b) сферу застосування запропонованого відновлення із зазначенням ділянки або ділянок внутрішніх кордонів, на яких потрібно відновити прикордонний контроль;
- (c) назви уповноважених пунктів пропуску;
- (d) дату і тривалість запланованого відновлення;
- (e) у відповідних випадках заходи, які необхідно вжити іншим державам-членам.

Двоє або більше держав-членів можуть спільно надіслати повідомлення відповідно до першого підпараграфа.

За необхідності Комісія може вимагати додаткову інформацію від відповідної держави-члена (відповідних держав-членів).

2. Інформацію, згадану в параграфі 1, подають Європейському Парламенту і Раді у той самий час, коли її повідомляють іншим державам-членам і Комісії згідно з указаним параграфом.

3. Держави-члени, які надсилають повідомлення згідно з параграфом 1, можуть, за необхідності та відповідно до національного права, вирішити засекретити частини інформації.

Таке засекречення не повинне унеможливити надання Комісією інформації Європейському Парламенту. Передавання й опрацювання інформації і документів, які передаються Європейському Парламенту згідно з цією статтею, відбувається згідно з правилами передавання й опрацювання секретної інформації, застосовними між Європейським Парламентом і Комісією.

4. Після надіслання державою-членом повідомлення згідно з параграфом 1 та з метою консультування, передбаченого в параграфі 5, Комісія або будь-яка інша держава-член можуть, без обмеження статті 72 ДФЄС, надати висновок.

Якщо на основі інформації, яка міститься у повідомленні, або будь-якої додаткової отриманої Комісією інформації Комісія має сумніви щодо необхідності чи пропорційності запланованого відновлення прикордонного контролю на внутрішніх кордонах або вважає, що було б доцільним отримати консультацію щодо певного аспекту повідомлення, вона надає висновок про це.

5. Щодо інформації, зазначеної в параграфі 1, та будь-яких висновків Комісії чи держави-члена згідно з параграфом 4 повинні проводити консультації, у тому числі, залежно від випадку, спільні зустрічі між державами-членами, які планують відновити прикордонний контроль на внутрішніх кордонах, іншими державами-членами, особливо тими, на

які безпосередньо впливають такі заходи, і Комісією з метою організації, залежно від випадку, взаємної співпраці між державами-членами та вивчення пропорційності заходів до подій, які призвели до відновлення прикордонного контролю та загрози публічній політиці чи внутрішній безпеці.

6. Консультація, згадана в параграфі 5, повинна відбутися щонайменше за десять днів до запланованої дати відновлення прикордонного контролю.

Стаття 28

Спеціальна процедура у випадках, які вимагають негайного реагування

1. Якщо в державі-члені існує серйозна загроза публічній політиці або внутрішній безпеці, яка вимагає негайного реагування, відповідна держава-член може як виняток негайно відновити прикордонний контроль на внутрішніх кордонах на обмежений період до десяти днів.

2. Якщо держава-член відновлює прикордонний контроль на внутрішніх кордонах, вона одночасно повідомляє про це інші держави-члени та Комісію та надає інформацію, згадану в статті 27 (1), у тому числі причини, які обґрунтовують використання процедури, визначеної у цій статті. Комісія може надавати іншим державам-членам консультації відразу після отримання такого повідомлення.

3. Якщо тривалість серйозної загрози публічній політиці чи внутрішній безпеці перевищує період, передбачений у параграфі 1 цієї статті, така держава-член може вирішити продовжувати прикордонний контроль на внутрішніх кордонах на поновлювані періоди до 20 днів. Вчиняючи так, відповідна держава-член повинна брати до уваги критерії, згадані у статті 26, у тому числі оновлену оцінку необхідності та пропорційності заходу, та будь-які нові елементи.

У разі такого продовження положення статті 27 (4) та (5) застосовують *mutatis mutandis*, а консультацію проводять без зволікань після повідомлення Комісії та держав-членів про рішення щодо продовження.

4. Без обмеження статті 25 (4), загальний період, протягом якого прикордонний контроль відновлюють на внутрішніх кордонах, з урахуванням початкового періоду згідно з параграфом 1 цієї статті та всіх продовжень згідно з параграфом 3 цієї статті не повинен перевищувати двох місяців.

5. Комісія без зволікань інформує Європейський Парламент про повідомлення, надані відповідно до цієї статті.

Стаття 29

Спеціальна процедура у разі виникнення через виняткові обставини загрози загальному функціонуванню території без внутрішнього прикордонного контролю

▼M1

1. За виняткових обставин, за яких виникає загроза загальному функціонуванню території без внутрішнього прикордонного контролю внаслідок систематичних серйозних недоліків, пов'язаних із зовнішнім прикордонним контролем, як зазначено в статті 21 цього Регламенту, або внаслідок невиконання державою-членом рішення, згаданого у статті 19 (1) Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2016/1624 ([_14_](#)), і оскільки такі обставини є серйозною загрозою публічній політиці чи внутрішній безпеці на території без внутрішнього прикордонного контролю або на окремих її частинах, прикордонний контроль на внутрішніх кордонах може бути відновлено відповідно до параграфа 2 цієї статті на період до шести місяців. Зазначений період може бути продовжено на період до шести місяців не більше трьох разів, якщо виняткові обставини тривають.

▼B

2. Як крайній захід та як захід для захисту спільних інтересів на території без внутрішнього прикордонного контролю, якщо всі інші заходи, зокрема ті, що згадані у статті 21 (1), не є дієвими у зменшенні виявленої серйозної загрози, Рада може рекомендувати одній або декільком державам-членам ухвалити рішення про відновлення прикордонного контролю на всіх внутрішніх кордонах або на їхніх певних ділянках. Рекомендація Ради повинна ґрунтуватися на пропозиції Комісії. Держави-члени можуть звернутися до Комісії з проханням подати таку пропозицію Раді для надання рекомендації.

У своїй рекомендації Рада щонайменше зазначає інформацію, згадану в статті 27 (1) (a)–(e).

Рада може рекомендувати продовження відповідно до умов і процедури, визначених у цій статті.

Перед відновленням прикордонного контролю на всіх внутрішніх кордонах або їхніх окремих ділянках згідно з цим параграфом держава-член повідомляє про це інші держави-члени, Європейський Парламент і Комісію.

3. Якщо держава-член не виконує рекомендації, згаданої в параграфі 2, така держава-член без зволікань та у письмовій формі інформує Комісію про причини цього.

У такому випадку Комісія повинна представити Європейському Парламенту і Раді звіт про оцінювання причин, про які повідомила відповідна держава-член, та наслідків для захисту спільних інтересів на території без внутрішнього прикордонного контролю.

4. На належно обґрунтованих підставах нагальності, пов'язаних із ситуаціями, у яких про обставини, що спричинили необхідність продовження прикордонного контролю на внутрішніх кордонах відповідно до параграфа 2, стає відомо менше ніж за 10 днів до закінчення попереднього періоду відновлення, Комісія може ухвалити будь-які необхідні рекомендації шляхом ухвалення негайно застосовних імплементаційних актів відповідно до процедури, згаданої у статті 38 (3). Протягом 14 днів після ухвалення таких рекомендацій Комісія подає Раді пропозицію щодо рекомендації відповідно до параграфа 2 цієї статті.

5. Ця стаття не обмежує заходів, яких можуть вжити держави-члени у разі наявності серйозної загрози публічній політиці чи внутрішній безпеці згідно зі статтями 25, 27 та 28.

Стаття 30

Критерії тимчасового відновлення прикордонного контролю на внутрішніх кордонах у разі виникнення через виняткові обставини загрози загальному функціонуванню території без внутрішнього прикордонного контролю

1. Якщо Рада рекомендує як крайній захід відповідно до статті 29 (2) тимчасово відновити прикордонний контроль на одному чи декількох зі своїх внутрішніх кордонів або на окремих його ділянках, вона повинна оцінити ступінь вірогідності належного усунення в результаті такого заходу загрози публічній політиці чи внутрішній безпеці на території без внутрішнього прикордонного контролю та оцінити пропорційність заходу такій загрозі. Таке оцінювання повинне ґрунтуватися на детальній інформації, яку надала відповідна держава-член (відповідні держави-члени) та Комісія, а також на будь-якій іншій релевантній інформації, у тому числі будь-якій інформації, отриманій відповідно до параграфу 2 цієї статті. Під час виконання такого оцінювання держава-член повинна взяти до уваги, зокрема, такі міркування:

- (a) наявність заходів технічної чи фінансової підтримки, які можна було б використати або було використано на національному рівні, на рівні Союзу чи на обох рівнях, у тому числі допомога органів, офісів чи агентств Союзу, таких як Агентство, Європейський офіс підтримки з питань притулку, створений згідно з Регламентом Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 439/2010 ([15](#)), або Європейський поліцейський офіс («Європол»), створений згідно з Рішенням 2009/371/ЮВС, та ступінь вірогідності належного усунення в результаті таких заходів загрози публічній політиці чи внутрішній безпеці на території без внутрішнього прикордонного контролю;
- (b) наявний і ймовірний майбутній вплив будь-яких серйозних недоліків, пов'язаних із зовнішнім прикордонним контролем, які були виявлені в контексті оцінювань, проведених відповідно до Регламенту (ЄС) № 1053/2013, та ступінь, у якому такі серйозні недоліки становлять серйозну загрозу публічній політиці чи внутрішній безпеці на території без внутрішнього прикордонного контролю;
- (c) імовірний вплив відновлення прикордонного контролю на вільний рух осіб на території без внутрішнього прикордонного контролю.

2. До прийняття пропозиції щодо рекомендації Ради відповідно до статті 29 (2) Комісія може:

- (a) звернутися до держав-членів, Агентства, Європолу або інших органів, офісів чи агентств Союзу з проханням надати додаткову інформацію;
- (b) здійснювати виїзди на місця за підтримки експертів із держав-членів та Агентства, Європолу або будь-якого іншого відповідного органу, офісу або агентства Союзу, щоб отримати або перевірити інформацію стосовно такої рекомендації.

Стаття 31

Інформування Європейського Парламенту і Ради

Комісія і відповідна держава-член (відповідні держави-члени) повинні якнайшвидше інформувати Європейський Парламент і Раду про будь-які причини, які могли б призвести до застосування статті 21 та статей 25–30.

Стаття 32

Положення, які застосовуються в разі відновлення прикордонного контролю на внутрішніх кордонах

У разі відновлення прикордонного контролю на внутрішніх кордонах відповідні положення розділу II застосовують *mutatis mutandis*.

Стаття 33

Звіт про відновлення прикордонного контролю на внутрішніх кордонах

Протягом чотирьох тижнів після скасування прикордонного контролю на внутрішніх кордонах держава-член, яка здійснювала прикордонний контроль на внутрішніх кордонах, повинна представити Європейському Парламенту, Раді та Комісії звіт про відновлення прикордонного контролю на внутрішніх кордонах, у якому повинні бути описані, зокрема, початкова оцінка критеріїв, згаданих у статтях 26, 28 та 30, та відповідність їм, порядок проведення перевірок, практична співпраця із сусідніми державами-членами, фактичні наслідки для вільного руху осіб, дієвість відновлення прикордонного контролю на внутрішніх кордонах, у тому числі оцінка *ex-post* пропорційності відновлення прикордонного контролю.

Комісія може надати висновок щодо такого оцінювання *ex-post* тимчасового відновлення прикордонного контролю на одному чи декількох внутрішніх кордонах або на окремих його ділянках.

Щонайменше раз на рік Комісія представляє Європейському Парламенту і Раді звіт про функціонування території без внутрішнього прикордонного контролю. Звіт повинен містити перелік усіх рішень про відновлення прикордонного контролю на внутрішніх кордонах, ухвалених протягом відповідного року.

Стаття 34

Інформування громадськості

Комісія і відповідна держава-член у скоординований спосіб інформує громадськість про рішення про відновлення прикордонного контролю на внутрішніх кордонах та зазначає, зокрема, дату початку і закінчення такого заходу, крім випадків, коли це не виправдано з міркувань безпеки.

Стаття 35

Конфіденційність

На прохання відповідної держави-члена інші держави-члени, Європейський Парламент і Комісія повинні забезпечити конфіденційність інформації, наданої у зв'язку з відновленням і продовженням прикордонного контролю, та звіту, складеного відповідно до статті 33.

РОЗДІЛ IV

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 36

Зміни до додатків

Комісія уповноважена ухвалювати згідно зі статтею 37 делеговані акти щодо внесення змін до додатків III, IV та VIII.

Стаття 37

Здійснення делегованих повноважень

1. Повноваження ухвалювати делеговані акти надані Комісії відповідно до умов, установлених у цій статті.
2. Повноваження ухвалювати делеговані акти, згадані у статті 13 (5) та статті 36, покладають на Комісію на невизначений період.
3. Європейський Парламент чи Рада можуть у будь-який час відкликати делеговані повноваження, згадані у статті 13 (5) та статті 36. Рішення про відкликання припиняє делеговані повноваження, вказані в такому рішенні. Рішення набуває чинності на наступний день після його публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу* або в пізнішу дату, вказану в рішенні. Воно не впливає на чинність будь-яких делегованих актів, які вже введено в дію.
4. Щойно Комісія ухвалює делегований акт, вона повідомляє про нього одночасно Європейський Парламент і Раду.
5. Делегований акт, ухвалений відповідно до статті 13 (5) та статті 36, набуває чинності, лише якщо ані Європейський Парламент, ані Рада не висловили жодних заперечень протягом двох місяців із дати повідомлення про зазначений акт Європейського Парламенту і Ради або якщо до закінчення такого періоду і Європейський Парламент, і Рада повідомили Комісію, що вони не матимуть заперечень. Такий період подовжується ще на два місяці з ініціативи Європейського Парламенту або Ради.

Стаття 38

Процедура комітету

1. Комісії допомагає комітет. Такий комітет є комітетом у розумінні Регламенту (ЄС) № 182/2011.
2. У разі покликання на цей параграф застосовується стаття 5 Регламенту (ЄС) № 182/2011. Якщо комітет не надав жодного висновку, Комісія не ухвалює проект імплементаційного акта, і застосовують третій підпараграф статті 5 (4) Регламенту (ЄС) № 182/2011.
3. У разі покликання на цей параграф застосовується стаття 8 Регламенту (ЄС) № 182/2011 разом зі статтею 5 того самого Регламенту.

Стаття 39

Повідомлення

1. Держави-члени повідомляють Комісію про таке:
 - (a) перелік дозволів на проживання із розподілом на дозволи, на які поширюється дія статті 2 (16) (a), і дозволи, на які поширюється дія статті 2 (16) (b), разом зі зразком дозволів, на які поширюється дія статті 2 (16) (b). Картки на проживання, видані відповідно до Директиви 2004/38/ЄС, повинні бути чітко позначені як такі, а для карток на проживання, які видано не в уніфікованому форматі, встановленому Регламентом (ЄС) № 1030/2002, надають зразки;
 - (b) список своїх пунктів пропуску через кордон;
 - (c) референтні суми, які вимагаються для перетину їхніх зовнішніх кордонів та які щороку встановлюють національні органи;
 - (d) список національних служб, відповідальних за прикордонний контроль;
 - (e) зразки типових карток, які видають міністерства закордонних справ;
 - (f) винятки з правил перетинання зовнішніх кордонів, зазначених у статті 5 (2) (a);

(g) статистичні дані, згадані у статті 11 (3).

2. Комісія доводить до відома держав-членів і громадськості інформацію, повідомлену відповідно до параграфа 1, шляхом її публікації в серії *С Офіційного вісника Європейського Союзу*, та за допомогою будь-яких інших належних засобів.

Стаття 40

Місцевий прикордонний рух

Цей Регламент не обмежує правил Союзу щодо місцевого прикордонного руху та існуючих двосторонніх угод про місцевий прикордонний рух.

Стаття 41

Сеута і Мелілья

Положення цього Регламенту не впливають на спеціальні правила, які застосовують до міст Сеути та Мелільї, як визначено в Декларації Королівства Іспанія про міста Сеуту та Мелілью у Заключному акті до Угоди про приєднання Королівства Іспанія до Конвенції про імплементацію Шенгенської угоди від 14 червня 1985 року ([16](#)).

Стаття 42

Повідомлення інформації державами-членами

Держави-члени повідомляють Комісію про національні положення, пов'язані зі статтею 23 (c) та (d), санкції, згадані у статті 5 (3), та двосторонні угоди, укладення яких дозволяє цей Регламент. Про подальші зміни до таких положень повідомляють протягом п'яти робочих днів.

Інформацію, яку повідомили держави-члени, опубліковують в серії *С Офіційного вісника Європейського Союзу*.

Стаття 43

Механізм оцінювання

1. Відповідно до угод та без обмеження їхніх положень про процедури щодо порушень, імплементацію цього Регламенту кожною з держав-членів оцінюють за допомогою механізму оцінювання.

2. Правила щодо механізму оцінювання визначені в Регламенті (ЄС) № 1053/2013. Відповідно до такого механізму оцінювання, держави-члени і Комісія повинні спільно виконувати регулярне, об'єктивне й неупереджене оцінювання, щоб перевіряти правильне застосування цього Регламенту, а Комісія повинна координувати такі оцінювання у тісній співпраці з державами-членами. Згідно з таким механізмом невелика група, що складається з представників Комісії та експертів, визначених державами-членами, виконують оцінювання кожної держави-члена щонайменше один раз на п'ять років.

Оцінювання може охоплювати виїзди на зовнішні чи внутрішні кордони, про які повідомляють або які здійснюють без повідомлення.

Відповідно до цього механізму оцінювання, Комісія відповідає за ухвалення багаторічних і річних програм оцінювання та звітів про оцінювання.

3. У разі можливої наявності недоліків відповідним державам-членам можуть надати рекомендації щодо коригувальних дій.

У разі зазначення у звіті про оцінювання, ухваленому Комісією відповідно до статті 14 Регламенту (ЄС) № 1053/2013, серйозних недоліків у здійсненні зовнішнього прикордонного контролю застосовують статті 21 та 29 цього Регламенту.

4. Європейський Парламент і Раду інформують на всіх етапах оцінювання, їм передають усі релевантні документи відповідно до правил щодо секретних документів.

5. Європейський Парламент інформують негайно та повною мірою про будь-яку пропозицію внести зміни до правил, установлених у Регламенті (ЄС) № 1053/2013, або замінити їх.

Стаття 44

Скасування

Регламент (ЄС) № 562/2006 скасовано.

Покликання на скасований Регламент необхідно тлумачити як покликання на цей Регламент і читати відповідно до кореляційної таблиці у додатку X.

Стаття 45

Набуття чинності

Цей Регламент набуває чинності на двадцятий день після його опублікування в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Цей Регламент обов'язковий у повному обсязі та підлягає прямому застосуванню у державах-членах відповідно до угод.

ДОДАТОК I

Підтвердні документи для перевірки виконання умов в'їзду

Документальні підтвердження, згадані у статті 6 (3), можуть охоплювати таке:

- (a) для ділових поїздок:
 - (i) запрошення від фірми або органу до відвідати зустрічі, конференції чи заходи, пов'язані з торгівлею, промисловістю чи роботою;
 - (ii) інші документи, які підтверджують наявність торгових відносин або робочих відносин;
 - (iii) вхідні квитки на ярмарки і конгреси у разі їх відвідування;
- (b) для поїздок із метою навчання або інших видів підготовки:
 - (i) довідка про зарахування до навчального закладу для цілей відвідування курсів професійної чи теоретичної підготовки у рамках базового навчання або підвищення кваліфікації;
 - (ii) студентські квитки або сертифікати про відвідування курсів;
- (c) для поїздок із метою туризму або з приватною метою:
 - (i) підтвердні документи щодо проживання:
 - запрошення від приймаючої сторони у разі проживання в такій стороні;
 - підтвердний документ від закладу, який надає житло, або будь-який інший належний документ, у якому зазначено передбачене місце проживання;
 - (ii) підтвердні документи щодо маршруту поїздки:
 - підтвердження бронювання організованої поїздки або будь-який інший належний документ, у якому зазначено плани передбаченої поїздки;
 - (iii) підтвердні документи щодо повернення:
 - зворотний квиток або квитки в обидва кінці;
- (d) для поїздок із метою участі в заходах політичного, наукового, культурного, спортивного чи релігійного характеру або з інших причин:

запрошення, вхідні квитки, підтвердження участі або програми із зазначенням, за можливості, назви приймаючої організації та тривалості перебування або будь-який інший належний документ, у якому зазначено мету візиту.

ДОДАТОК II

Реєстрування інформації

У всіх пунктах пропуску через кордон усю службову інформацію та будь-яку іншу особливо важливу інформацію реєструють вручну або за допомогою електронних засобів. Інформація, яка підлягає реєстрації, охоплює, зокрема:

- (a) імена прикордонників, відповідальних на місці за перевірки на кордоні, та інших службовців, які входять до складу кожної групи;
 - (b) спрощення перевірок осіб, яке застосовують відповідно до статті 9;
 - (c) видачу на кордоні документів, які замінюють паспорти або візи;
 - (d) затриманих осіб та скарги (кримінальні правопорушення та адміністративні порушення);
 - (e) осіб, яким відмовили у в'їзді відповідно до статті 14 (підстави для відмови та громадянство);
 - (f) захисні коди на штампах для відміток про в'їзд і виїзд, ідентифікаційні дані прикордонників, за якими закріплено відповідний штамп для відміток у будь-який відповідний час або зміну, та інформацію, пов'язану з утраченими або викраденими штампами для відміток;
 - (g) скарги від осіб, які підлягають перевіркам;
 - (h) інші особливі важливі поліцейські або судові заходи;
 - (i) особливі події.
-

[\(17\)](#)

ЧАСТИНА В1: «без візи»;

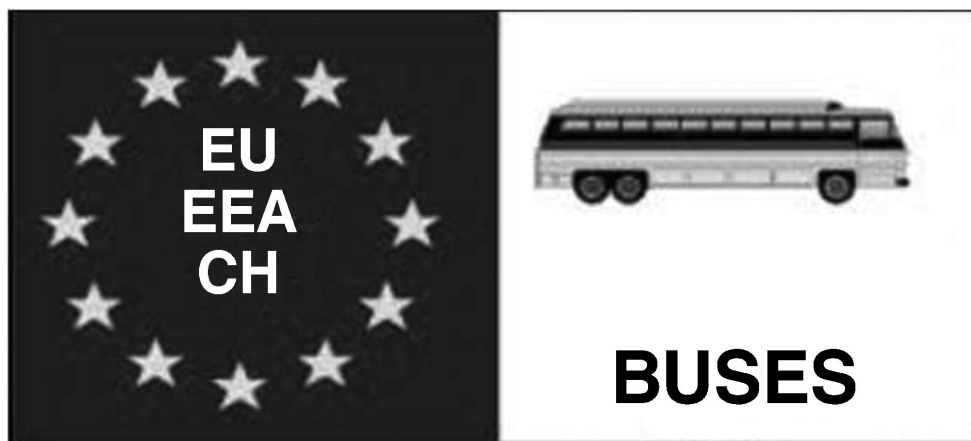
ЧАСТИНА В2: «усі паспорти».

ALL PASSPORTS

ЧАСТИНА С

(17)

(17)

 <p>EU EEA CH</p>	 <p>LORRIES</p>
--	--

(17)

<p>VISA NOT REQUIRED</p>	 <p>CARS</p>
-------------------------------------	---

<p>VISA NOT REQUIRED</p>	 <p>BUSES</p>
-------------------------------------	--

**VISA
NOT REQUIRED**

LORRIES

**ALL
PASSPORTS**

CARS

**ALL
PASSPORTS**

BUSES

**ALL
PASSPORTS**

LORRIES

ДОДАТОК IV

Проставляння відміток

1. На в'їзді та виїзді у проїзних документах громадян третіх країн систематично проставляють відмітки відповідно до статті 11. Специфікації таких відміток установлені в Рішенні Шенгенського виконавчого комітету SCH/COM-EX (94) 16 rev та SCH/Gem-Handb (93) 15 (КОНФІДЕНЦІЙНО).
2. Захисні коди на штампах для відміток змінюють регулярно, не рідше одного разу на місяць.
3. На в'їзді та виїзді громадян третіх країн, на яких поширюється обов'язок отримання візи, відмітку зазвичай проставляють на сторінці навпроти сторінки, на якій проставлено візу.

Якщо таку сторінку неможливо використати, відмітку проставляють на наступній сторінці. Відмітку не проставляють у машинозчитуваній зоні.

4. Держави-члени визначають національні контактні пункти, відповідальні за обмін інформацією про захисні коди на штампах для відміток про в'їзд і виїзд, які використовують у пунктах пропуску через кордон, та інформують про це інші держави-члени, Генеральний секретаріат Ради та Комісію. Такі контактні пункти повинні мати оперативний доступ до інформації про спільні штампи для відміток про в'їзд і виїзд, які використовують на зовнішньому кордоні відповідної держави-члена, та, зокрема, про таке:
 - (a) пункт пропуску через кордон, за яким закріплено певний штамп для відміток;
 - (b) ідентифікаційні дані прикордонника, за яким закріплено певний штамп для відміток у будь-який відповідний час;
 - (c) захисний код певного штампу для відміток у будь-який відповідний час.

Усі запити щодо спільних штампів для відміток про в'їзд і виїзд подають через згадані вище національні контактні пункти.

Національні контактні пункти також негайно передають інформацію про зміни в контактних пунктах, а також про втрату і викрадення штампів для відміток іншим контактним пунктам, Генеральному секретаріату Ради і Комісії.

ДОДАТОК V

ЧАСТИНА А

Процедури відмови у в'їзді на кордоні

1. У разі відмови у в'їзді компетентний прикордонник:
 - (a) заповнює стандартну форму рішення про відмову у в'їзді, зразок якої міститься в частині В. Відповідний громадянин третьої країни підписує форму й отримує копію підписаної форми. Якщо громадянин третьої країни відмовляється підписати форму, прикордонник робить запис про таку відмову в полі «Коментарі»;
 - (b) проставляє у паспорті відмітку про в'їзд, перекреслює її навхрест перманентним чорним чорнилом та вказує справа від неї — також перманентним чорнилом — літеру (літери), що відповідає (відповідають) причині

(причинам) відмови у в'їзді, перелік яких міститься у зазначеній вище стандартній формі рішення про відмову у в'їзді;

- (c) анулює або скасовує, залежно від випадку, візу відповідно до умов, установлених у статті 34 Регламенту (ЄС) № 810/2009;
 - (d) вносить кожну відмову у в'їзді до реєстру чи списку, вказуючи ідентифікаційні дані та громадянство відповідного громадянина третьої країни, реквізити документа, який дає громадянину третьої країни право перетинати кордон, та причину й дату відмови у в'їзді.
2. Якщо громадянин третьої країни, якому відмовили у в'їзді, прибув на кордон, використовуючи послуги перевізника, місцевий відповідальний орган:
- (a) наказує перевізнику взяти на себе відповідальність за громадянина третьої країни та без зволікань перевезти його до третьої країни, з якої його привезли, до третьої країни, яка видала документ, що дає йому право перетинати кордон, чи до будь-якої іншої третьої країни, до якої йому гарантовано прийом, або знайти засоби для подальшого перевезення відповідно до статті 26 Шенгенської конвенції та Директиви Ради 2001/51/ЄС ([18](#));
 - (b) в очікуванні на подальше перевезення вживає належних заходів згідно з національним правом та з урахуванням місцевих обставин, щоб запобігти нелегальному в'їзду громадян третіх країн, яким відмовлено у в'їзді.
3. Якщо існують підстави як для відмови громадянину третьої країни у в'їзді, так і для його арешту, прикордонник звертається до органів, відповідальних за ухвалення рішення щодо дій, які необхідно вчинити відповідно до національного права.

ЧАСТИНА В

Стандартна форма рішення про відмову у в'їзді на кордоні

Назва держави
Герб держави (Назва офісу)

(1)

РІШЕННЯ ПРО ВІДМОВУ У В'ЇЗДІ НА КОРДОНІ

_____ (дата) о _____ (час) у пункті пропуску через кордон _____
Ми, орган, що підписався нижче, _____ ухвалюємо рішення щодо:
Прізвище _____ Ім'я _____
Дата народження _____ Місце народження _____ Стать: _____
Громадянство _____ Країна проживання _____
Тип документа, що посвідчує особу _____ номер _____
Виданий в _____ (дата)
Віза номер _____ тип _____ видана _____ (ким)
дійсна з _____ до _____

На період _____ днів на таких підставах: _____
Який прибув із _____ на _____ (укажіть використаний вид транспорту, напр., номер рейсу);
цим йому/їй повідомлено про відмову йому/їй у в'їзді в країну (укажіть покликання на положення
чинного національного права) з таких причин:

- (A) не має дійсного проїзного документа (дійсних проїзних документів)
- (B) має фальшивий/підроблений/сфальсифікований проїзний документ
- (C) не має дійсної візи чи дозволу на проживання
- (C) має фальшиву/підроблену візу чи дозвіл на проживання
- (E) не має належних документів на підтвердження мети й умов перебування.
Не надано такі документи: _____
- (F) строк перебування на території держави-члена Європейського Союзу в межах останніх 180 днів уже перевищив 90 днів
- (G) не має достатніх засобів для існування, беручи до уваги період та форму перебування, або засобів для повернення до країни походження чи транзиту
- (H) є особою, щодо якої внесено сповіщення з метою відмови у в'їзді
 - у SIS (Шенгенську інформаційну систему)
 - у національний реєстр
- (I) вважається особою, яка становить загрозу публічній політиці, внутрішній безпеці, громадському здоров'ю чи міжнародним відносинам однієї або декількох держав-членів Європейського Союзу (кожна держава повинна вказати покликання на національне право щодо таких випадків відмови у в'їзді).

Коментарі

Особа, щодо якої видано це рішення про відмову у в'їзді, може його оскаржити, як передбачено національним правом. Особа, щодо якої видано це рішення, отримує його копію (кожна держава повинна вказати покликання на національне право та процедуру щодо права на оскарження).

Особа, щодо якої видано цей документ

Службовець, відповідальний за проведення перевірок

(1) Для Норвегії та Ісландії герб не вимагається.

1. Сухопутні кордони

1.1. Контроль руху дорожнім транспортом

1.1.1. Щоб забезпечити дієві перевірки осіб, забезпечуючи одночасно безпеку і безперервність дорожнього руху, рух у пунктах пропуску через кордон регулюють у належний спосіб. За необхідності держави-члени можуть укласти двосторонні угоди для спрямування та блокування руху. Вони інформують про це Комісію відповідно до статті 42.

1.1.2. На сухопутних кордонах держави-члени можуть, якщо вважають за доцільне та якщо це дозволяють обставини, облаштувати або використовувати окремі смуги руху в певних пунктах пропуску через кордон відповідно до статті 10.

Компетентні органи держав-членів можуть у будь-який час відмовитися від використання окремих смуг руху за виняткових обставин, якщо того вимагають умови руху й інфраструктури.

Держави-члени можуть співпрацювати із сусідніми країнами з метою облаштування окремих смуг руху в пунктах пропуску через кордон на зовнішніх кордонах.

1.1.3. Зазвичай особи, які подорожують транспортними засобами, можуть залишатися у транспортних засобах під час проведення перевірок. Однак, якщо цього вимагають обставини, осіб можуть попросити вийти з транспортних засобів. Якщо місцеві обставини дозволяють, ретельні перевірки виконують у зонах, визначених для такої цілі. З міркувань безпеки персоналу перевірки виконують, за можливості, два прикордонники.

1.1.4. Спільні пункти пропуску через кордон

1.1.4.1. Держави-члени можуть укласти чи підтримувати двосторонні угоди із сусідніми третіми країнами щодо створення спільних пунктів пропуску через кордон, на яких прикордонники держави-члена і прикордонники третьої країни виконують перевірки на виїзді та на в'їзді послідовно відповідно до свого національного права на території іншої сторони. Спільні пункти пропуску через кордон можуть бути розташовані або на території держави-члена, або на території третьої країни.

1.1.4.2. Спільні пункти пропуску через кордон, розташовані на території держави-члена: двосторонні угоди про створення спільних пунктів пропуску через кордон, розташованих на території держави-члена, повинні уповноважувати прикордонників третьої країни виконувати свої завдання у державі-члені з дотриманням таких принципів:

- (a) Міжнародний захист: громадянину третьої країни, який звертається по міжнародний захист на території держави-члена, надають доступ до відповідних процедур держави-члена відповідно до *acquis* Союзу щодо притулку.
- (b) Арешт особи або конфіскація майна: якщо прикордонникам третьої країни стає відомо про факти, які обґрунтовують арешт чи взяття під варту особи або конфіскацію майна, вони інформують органи держави-члена про такі факти, а органи держави-члена забезпечують вжиття належних подальших заходів відповідно до національного права, права Союзу та міжнародного права незалежно від громадянства відповідної особи.
- (c) В'їзд на територію Союзу осіб, які мають право на вільний рух згідно з правом Союзу: прикордонники третьої країни не перешкоджають в'їзду осіб, які мають право на вільний рух згідно з правом Союзу, на територію Союзу. Якщо існують причини, які обґрунтовують відмову у виїзді з відповідної третьої країни, прикордонники третьої країни інформують органи держави-члена про такі причини, а органи держави-члена забезпечують вжиття належних подальших заходів відповідно до національного права, права Союзу та міжнародного права.

1.1.4.3. Спільні пункти пропуску через кордон, розташовані на території третьої країни: двосторонні угоди про створення спільних пунктів пропуску через кордон, розташованих на території держави-члена, повинні уповноважувати прикордонників держави-члена виконувати свої завдання у третій країні. Для цілей цього Регламенту, будь-яку перевірку, яку виконують прикордонники держави-члена у спільному пункті пропуску через кордон, розташованому на території третьої країни, вважають такою, що виконують на території відповідної держави-члена. Прикордонники держави-члена виконують свої завдання відповідно до цього Регламенту та з дотриманням таких принципів:

- (a) Міжнародний захист: громадянину третьої країни, який пройшов контроль на виїзді, здійснений прикордонниками третьої країни, і після цього звертається до прикордонників держави-члена, присутніх у третій країні, з проханням про надання міжнародного захисту, надають доступ до відповідних процедур держави-члена відповідно до *acquis* Союзу щодо притулку. Органи третьої країни повинні погодитися передати відповідну особу на територію держави-члена.
- (b) Арешт особи або конфіскація майна: якщо прикордонникам держави-члена стає відомо про факти, які обґрунтовують арешт чи взяття під варту особи або конфіскацію майна, вони діють згідно з національним правом, правом Союзу і міжнародним правом. Органи третьої країни повинні погодитися передати відповідну особу або відповідний об'єкт на територію держави-члена.
- (c) Доступ до IT-систем: Прикордонники держави-члена можуть використовувати інформаційні системи для опрацювання персональних даних відповідно до статті 8. Державам-членам повинні дозволити запроваджувати технічні та організаційні заходи безпеки, яких вимагає право Союзу для захисту персональних даних від випадкового чи незаконного знищення або випадкової втрати, зміни, несанкціонованого розкриття чи доступу, у тому числі доступу з боку органів третьої країни.

1.1.4.4. Перед укладенням будь-яких двосторонніх угод про спільні із сусідньою третьою країною пункти пропуску через кордон або перед внесенням змін до них відповідна держава-член повинна провести

консультації з Комісією щодо відповідності угоди праву Союзу. Комісію повідомляють про раніше укладені двосторонні угоди до 20 січня 2014 року.

Якщо Комісія вважає, що угода не відповідає праву Союзу, вона повідомляє про це відповідну державу-член. Держава-член робить усі доцільні кроки для внесення змін до угоди протягом розумного періоду в такий спосіб, щоб виправити встановлені невідповідності.

1.2. Контроль руху залізничним транспортом

1.2.1. Підлягають перевірці пасажирів та залізничний персонал поїздів, які перетинають зовнішні кордони, у тому числі товарних поїздів чи порожніх поїздів. Держави-члени можуть укласти двосторонні чи багатосторонні угоди про порядок проведення таких перевірок із дотриманням принципів, визначених у пункті 1.1.4. Такі перевірки виконують одним із таких способів:

- на першій станції прибуття або останній станції відправлення на території держави-члена;
- у поїзді під час руху між останньою станцією відправлення на території третьої країни та першою станцією прибуття на території держави-члена або навпаки;
- на останній станції відправлення або на першій станції прибуття на території третьої країни.

1.2.2. Крім того, щоб полегшити потоки руху швидкісних пасажирських поїздів, на маршруті прямування таких поїздів із третіх країн держави-члени можуть також вирішити, за умови досягнення домовленості з відповідними третіми країнами з дотриманням принципів, установлених у пункті 1.1.4., виконувати на в'їзді перевірки осіб, які подорожують поїздами з третіх країн, одним із таких способів:

- на станціях у третій країні, де такі особи сідають у поїзд;
- на станціях, де особи сходять із поїзда на території держав-членів;
- у поїзді під час руху між станціями на території третьої країни та станціями на території держав-членів, за умови, якщо ці особи залишаються в поїзді.

1.2.3. Щодо швидкісних поїздів із третіх країн, які роблять декілька зупинок на території держав-членів, якщо залізничний перевізник має можливість прийняти пасажирів виключно на залишок поїздки територією держави-члена, такі пасажирів підлягають перевіркам на в'їзді або в поїзді, або на станції призначення, якщо такі перевірки не виконували відповідно до першого абзацу пунктів 1.2.1 або 1.2.2.

Особам, які бажають скористатися поїздом виключно для залишку поїздки територією держав-членів, чітко повідомляють перед відбуттям поїзда, що вони підлягатимуть перевіркам на в'їзді під час поїздки або на станції призначення.

1.2.4. Під час поїздки у зворотному напрямку особи у поїзді підлягають перевіркам на виїзді на подібних умовах.

1.2.5. Прикордонник може наказати перевірити пустоти вагонів, за необхідності з допомогою залізничного інспектора, щоб переконатися, що у них не укривають осіб або об'єкти, які підлягають перевіркам на кордоні.

1.2.6. Якщо існують причини вважати, що в поїзді ховаються особи, про вчинення злочину якими повідомили або яких підозрюють у вчиненні злочину, або громадяни третіх країн, які мають намір в'їхати нелегально, прикордонник, якщо він не може діяти відповідно до своїх національних положень, повинен повідомити держав-членів, у напрямку яких або територією яких рухається поїзд.

2. Повітряні кордони

2.1. Процедури перевірок у міжнародних аеропортах

2.1.1. Компетентні органи держав-членів забезпечують життя операторами аеропортів необхідних заходів для фізичного відокремлення потоків пасажирів на внутрішніх авіарейсах від потоків пасажирів на інших авіарейсах. Для цього у всіх міжнародних аеропортах створюють відповідну інфраструктуру.

2.1.2. Місце, у якому виконують перевірки на кордоні, визначають згідно з такою процедурою:

- (a) пасажирів авіарейсу з третьої країни, які роблять пересадку на внутрішній авіарейс, підлягають перевірці на в'їзді в аеропорту прибуття повітряного судна з третьої країни. Пасажирів внутрішнього авіарейсу, які роблять пересадку на авіарейс до третьої країни (трансферні пасажирів), підлягають перевірці на виїзді в аеропорту відправлення для останнього авіарейсу;
- (b) авіарейси з або до третіх країн, на яких немає трансферних пасажирів, та авіарейси з більше ніж однією проміжною зупинкою в аеропортах держав-членів, під час яких не змінюють повітряне судно:
 - (i) пасажирів авіарейсів з або до третіх країн без попередньої чи подальшої пересадки на території держав-членів не підлягають перевірці на в'їзді в аеропорту прибуття та перевірці на виїзді в аеропорту відправлення;
 - (ii) пасажирів авіарейсів з або до третіх країн з більше ніж однією проміжною зупинкою на території держав-членів, під час яких не змінюють повітряне судно (трансферні пасажирів), та за умови, що такі пасажирів не можуть скористатися повітряним судном для подолання відтинку маршруту, що пролягає територією держав-членів, підлягають перевірці на в'їзді в аеропорту прибуття та перевірці на виїзді в аеропорту відправлення;
 - (iii) якщо авіаперевізник може на авіарейси з третіх країн із більше ніж однією проміжною зупинкою на території держав-членів прийняти пасажирів на борт судна лише на залишок маршруту такою територією, пасажирів підлягають перевірці на виїзді в аеропорту відправлення та перевірці на в'їзді в аеропорту прибуття.

Перевірки пасажирів, які під час таких проміжних зупинок уже перебувають на борту повітряного судна й не піднімалися на борт на території держав-членів, виконують відповідно до пункту (ii). Зворотну процедуру застосовують до категорії авіарейсів, у яких країною призначення є третя країна.

2.1.3. Перевірки на кордоні зазвичай не виконують на борту повітряного судна або на виході на посадку, крім випадків, коли це виправдано оцінкою ризиків, пов'язаних із внутрішньою безпекою і нелегальною імміграцією. Щоб забезпечити перевірку осіб в аеропортах, визначених як пункти пропуску через кордон, відповідно до правил, установлених у статтях 7–14, держави-члени повинні забезпечити вжиття органами аеропорту необхідних заходів для створення каналів руху пасажирів до приміщень, відведених для перевірок.

Держави-члени повинні забезпечити вжиття оператором аеропорту необхідних заходів, щоб запобігти входу несанкціонованих осіб у відведені зони, наприклад, у транзитну зону, і виходу з них. Як правило, перевірки не виконують у транзитній зоні, крім випадків, коли це виправдано оцінкою ризиків, пов'язаних із внутрішньою безпекою і нелегальною імміграцією; зокрема, у цій зоні можуть виконувати перевірки осіб, які повинні мати візу для транзиту через аеропорт, щоб перевірити наявність у них такої візи.

2.1.4. Якщо за *форс-мажорних* обставин чи невідвотної небезпеки або відповідно до вказівок органів повітряне судно, яке виконує авіарейс із третьою країною, повинне виконати посадку на посадковому майданчику, який не є пунктом пропуску через кордон, таке повітряне судно може продовжувати авіарейс лише після отримання дозволу від прикордонників та митної служби. Цей же принцип застосовують до повітряного судна, який виконує авіарейс із третьою країною і виконує посадку без дозволу. У будь-якому випадку статті 7–14 застосовуються до перевірок осіб на борту такого повітряного судна.

2.2. Процедури перевірок на аеродромах

2.2.1. Повинно бути забезпечено, щоб особи також проходили перевірку відповідно до статей 7–14 в аеропортах, які не мають статусу міжнародних згідно з релевантним національним правом (аеродромах), але через які дозволено виконувати авіарейси з або до третіх країн.

2.2.2. Як відступ від пункту 2.1.1, немає необхідності вживати належних заходів на аеродромах для забезпечення фізичного відокремлення вхідних потоків пасажирів внутрішніх авіарейсів та інших авіарейсів, без обмеження Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 300/2008 ([19](#)). Крім того, якщо обсяг руху незначний, постійна присутність прикордонників не є необхідною за умови наявності гарантії, що необхідний персонал може бути залучено вчасно.

2.2.3. Якщо постійну присутність прикордонників на аеродромі не забезпечено, керівник аеродрому надсилає відповідне повідомлення прикордонникам про прибуття і відправлення повітряних суден за авіарейсами з і до третіх країн.

2.3. Перевірки осіб на приватних авіарейсах

2.3.1. У разі виконання приватних авіарейсів із або до третіх країн перед злетом капітан повітряного судна передає прикордонникам держави-члена призначення та, залежно від випадку, держави-члена першого в'їзду генеральну декларацію, яка містить, *між іншим*, план польоту відповідно до додатка 2 Конвенції про міжнародну цивільну авіацію, та інформацію про особи пасажирів.

2.3.2. Якщо під час приватних авіарейсів, які виконують із третьою країною до держави-члена, виконують проміжні зупинки на території інших держав-членів, компетентні органи держави-члена в'їзду виконують перевірки на кордоні та роблять відмітку про в'їзд у генеральній декларації, згаданий у пункті 2.3.1.

2.3.3. Якщо існують сумніви щодо того, чи авіарейс виконують виключно з територій держав-членів або виключно на їхню територію без проміжних зупинок на території третьої країни, компетентні органи виконують перевірки осіб в аеропортах та на аеродромах відповідно до пунктів 2.1–2.2.

2.3.4. Умови прибуття та відправлення планерів, надлегких повітряних суден, гелікоптерів, малих повітряних суден, які можуть виконувати польоти лише на короткі відстані, та дирижаблів встановлено в національному праві та, якщо застосовно, у двосторонніх угодах.

3. Морські кордони

3.1. Загальні процедури перевірки руху на морському транспорті

3.1.1. Перевірки суден виконують у порту приходу чи виходу, або в зоні, яку відведено для такої цілі та яка розташована у безпосередній близькості до судна, або на борту судна в територіальних водах, як визначено у Конвенції ООН з морського права. Держави-члени можуть укладати угоди, відповідно до яких перевірки також можна виконувати під час руху судна територією третьої країни або після його прибуття на територію такої країни чи виходу з неї з дотриманням принципів, визначених у пункті 1.1.4.

3.1.2. Капітан, морський агент або інша особа, яка належно уповноважена капітаном або особою якої засвідчено у спосіб, прийнятний для відповідного органу публічної влади (в обох випадках «капітан»), складає список членів екіпажу та будь-яких пасажирів, який повинен містити інформацію, яка вимагається згідно з формами 5 (суднова роль) та 6 (список пасажирів) Конвенції про полегшення міжнародного морського судноплавства (Конвенція FAL), та, якщо застосовно, номери віз чи дозволів на проживання:

— найпізніше за двадцять чотири години до приходу в порт, або

— найпізніше у час виходу судна з попереднього порту, якщо тривалість подорожі менше двадцяти чотирьох годин, або

— якщо порт приходу невідомий або якщо його змінюють під час подорожі — щойно така інформація стає відомою.

Капітан надає такий список (такі списки) прикордонникам або, якщо це передбачено в національному праві, іншим відповідним органам, які без зволікань передають такий список (такі списки) прикордонникам.

3.1.3. Прикордонники або органи, згадані в пункті 3.1.2., повертають підтвердження отримання (підписану копію списку (списків) або електронне підтвердження отримання) капітану, який надає його на вимогу, коли судно перебуває в порту.

3.1.4. Капітан негайно доповідає компетентним органам про будь-які зміни у складі екіпажу або кількості пасажирів.

Крім того, капітан негайно повідомляє компетентні органи у строки, встановлені в пункті 3.1.2., про присутність на борту судна пасажирів без квитків. Однак капітан залишається відповідальним за пасажирів без квитків.

Як відступ від статей 5 та 8, систематичні перевірки на кордоні осіб, які залишаються на борту, не виконують. Проте прикордонники виконують обшук судна та перевірки осіб, які залишаються на борту, тільки якщо це виправдано оцінкою ризиків, пов'язаних із внутрішньою безпекою і нелегальною імміграцією.

3.1.5. Капітан повідомляє компетентний орган про те, що судно вийшло своєчасно та згідно з правилами, що діють у відповідному порту.

3.2. Спеціальні процедури перевірки для певних видів судноплавства

Круїзні судна

3.2.1. Капітан круїзного судна передає компетентному органу план маршруту судна та програму круїзу одразу після їх затвердження та не пізніше ніж у строк, установлений у пункті 3.1.2.

3.2.2. Якщо план маршруту круїзного судна охоплює виключно порти, розташовані на території держав-членів, як відступ від статей 5 та 8, перевірки на кордоні не виконують, і круїзне судно може швартуватися у портах, які не є пунктами пропуску через кордон.

Проте перевірки екіпажу й пасажирів на таких суднах виконують, тільки якщо це виправдано оцінкою ризиків, пов'язаних із внутрішньою безпекою і нелегальною імміграцією.

3.2.3. Якщо план маршруту круїзного судна охоплює як порти, розташовані на території держав-членів, так і порти, розташовані у третій країні, як відступ від статті 8, перевірки на кордоні виконують у такий спосіб:

(а) якщо круїзне судно прибуває з порту, розташованого у третій країні, і вперше заходить у порт, розташований на території держави-члена, екіпаж і пасажирів підлягають перевіркам на в'їзді на основі номінальної суднової ролі та номінального списку пасажирів, згаданих у пункті 3.1.2.

Пасажири, які сходять на берег, підлягають перевіркам на в'їзді відповідно до статті 8, крім випадків, коли згідно з результатами оцінювання ризиків, пов'язаних із внутрішньою безпекою і нелегальною імміграцією, не існує необхідності виконувати такі перевірки;

(б) якщо круїзне судно прибуває з порту, розташованого у третій країні, і знову заходить у порт, розташований на території держави-члена, екіпаж і пасажирів підлягають перевіркам на в'їзді на основі номінальної суднової ролі та номінального списку пасажирів, згаданих у пункті 3.1.2., у межах змін, які внесено до таких ролі та списку з часу заходу круїзного судна в попередній порт, розташований на території держави-члена.

Пасажири, які сходять на берег, підлягають перевіркам на в'їзді відповідно до статті 8, крім випадків, коли згідно з результатами оцінювання ризиків, пов'язаних із внутрішньою безпекою і нелегальною імміграцією, не існує необхідності виконувати такі перевірки;

(с) якщо круїзне судно прибуває з порту, розташованого в державі-члені, і заходить у такий порт, пасажирів, які сходять на берег, підлягають перевіркам на в'їзді відповідно до статті 8, якщо згідно з результатами оцінювання ризиків, пов'язаних із внутрішньою безпекою і нелегальною імміграцією, існує необхідність провести такі перевірки;

(д) якщо круїзне судно виходить із порту, розташованого в державі-члені, і прямує в порт, розташований у третій країні, екіпаж і пасажирів підлягають перевіркам на виїзді на основі номінальної суднової ролі та номінального списку пасажирів.

Якщо згідно з результатами оцінювання ризиків, пов'язаних із внутрішньою безпекою і нелегальною імміграцією, існує необхідність провести такі перевірки, пасажирів на борту підлягають перевіркам на виїзді відповідно до статті 8;

(е) якщо круїзне судно виходить із порту, розташованого в державі-члені, і прямує у такий порт, перевірки на виїзді не виконують.

Проте перевірки екіпажу й пасажирів на таких суднах виконують, тільки якщо це виправдано оцінкою ризиків, пов'язаних із внутрішньою безпекою і нелегальною імміграцією.

Користування прогулянковими човнами

3.2.4. Як відступ від статей 5 та 8, особи на борту прогулянкового човна, яке прибуває з порту, розташованого в державі-члені, або виходить у напрямку такого порту, не підлягають перевіркам на кордоні та можуть увійти в порт, який не є пунктом пропуску через кордон.

Однак, згідно з оцінкою ризиків, пов'язаних із нелегальною імміграцією, та, зокрема, якщо берегова лінія третьої країни розташована у безпосередній близькості до території відповідної держави-члена, виконують перевірки таких осіб та/або

фізичний обшук прогулянкового човна.

3.2.5. Як відступ від статті 5, прогулянковий човен, який прибуває з третьої країни, може, як виняток, увійти в порт, який не є пунктом пропуску через кордон. У такому випадку, щоб отримати дозвіл увійти в порт, особи на борту повинні повідомити портові органи. Портові органи зв'язуються з органами найближчого порту, визначеного як пункт пропуску через кордон, щоб доповісти про прибуття судна. Декларування щодо пасажирів виконують шляхом подання портовим органам списку осіб на борту. Список повинен бути наданий прикордонникам найпізніше відразу після прибуття.

У такий самий спосіб, якщо через *форс-мажорні* обставини прогулянковий човен, який прибуває з третьої країни, вимушений пришвартуватися в порту, який не є пунктом пропуску через кордон, портові органи зв'язуються з органами найближчого порту, визначеного як пункт пропуску через кордон, щоб доповісти про присутність човна.

3.2.6. Під час проведення таких перевірок надають документ, який містить усі технічні характеристики судна та імена осіб на борту. Копію такого документа надають органам у портах приходу та виходу. Протягом періоду перебування судна в територіальних водах однієї з держав-членів, копія такого документа залишається серед судових документів.

Прибережне рибальство

3.2.7. Як відступ від статей 5 та 8, екіпажі риболовецьких суден прибережного плавання, які повертаються щодня або протягом 36 годин у порт реєстрації судна або в будь-який інший порт, розташований на території держав-членів, без стоянки в порту, розташованому на території третьої країни, не підлягають систематичним перевіркам. Проте повинна бути врахована оцінка ризиків, пов'язаних із нелегальною імміграцією, зокрема якщо берегова лінія третьої країни розташована в безпосередній близькості до території держави-члена, щоб визначити частоту проведення перевірок. Із урахуванням таких ризиків виконують перевірки осіб та/або фізичний обшук судна.

3.2.8. Екіпажі риболовецьких суден прибережного плавання, не зареєстрованих у порту, розташованому на території держави-члена, підлягають перевіркам відповідно до положень щодо моряків.

Поромне сполучення

3.2.9. Виконують перевірки осіб на борту суден для поромного сполучення з портами, розташованими у третій країнах. Застосовують такі правила:

- (a) за можливості держави-члени облаштовують окремі смуги руху відповідно до статті 10;
- (b) перевірки піших пасажирів виконують в індивідуальному порядку;
- (c) перевірки водіїв і пасажирів транспортних засобів виконують під час їхнього перебування у транспортному засобі;
- (d) пасажирів порому, які подорожують автобусами, вважають пішими пасажирами. Такі пасажири повинні вийти з автобуса для перевірки;
- (e) перевірки водіїв вантажних транспортних засобів та будь-яких осіб, які їх супроводжують, виконують під час їх перебування у транспортному засобі. Такі перевірки в принципі організовують окремо від перевірок інших пасажирів;
- (f) щоб забезпечити швидке проведення перевірок, повинна бути достатня кількість виходів;
- (g) для виявлення, зокрема, нелегальних іммігрантів, виконують вибіркові перевірки транспортних засобів, які використовують пасажири, та, якщо застосовно, вантажів та інших товарів, завантажених у транспортні засоби;
- (h) до членів екіпажів поромів застосовують такі самі правила, як до членів екіпажів торгових суден;
- (i) пункт 3.1.2. (обов'язок подавати судову роль та список пасажирів) не застосовують. Якщо потрібно скласти список пасажирів на борту відповідно до Директиви Ради 98/41/ЄС (20), капітан передає копію такого списку компетентному органу порту приходу на території держав-членів не пізніше ніж через тридцять хвилин після виходу з порту третьої країни.

3.2.10. Якщо пором, що виконує рейс із третьої країни з більше ніж однією зупинкою на території держав-членів, приймає на борт пасажирів лише на залишок маршруту такою територією, такі пасажири підлягають перевірці на виїзді в порту виходу та перевірці на в'їзді в порту приходу.

Перевірки осіб, які під час таких проміжних зупинок уже перебували на борту порому та не сідали на пором на території держав-членів, виконують у порту приходу. Зворотну процедуру застосовують, якщо країною призначення є третя країна.

Вантажні сполучення між державами-членами

3.2.11. Як відступ від статті 8, не виконують перевірки на кордоні вантажних сполучень між двома або більше однаковими портами, розташованими на території держав-членів, які виконують без заходу в будь-які порти поза територією держав-членів для перевезення товарів.

Проте перевірки екіпажу й пасажирів таких суден виконують, тільки якщо це виправдано згідно з оцінкою ризиків, пов'язаних із внутрішньою безпекою і нелегальною імміграцією.

4. Судноплавство внутрішніми водними шляхами

- 4.1. «Судноплавання внутрішніми водними шляхами з перетинанням зовнішнього кордону» охоплює використання для цілей підприємницької діяльності чи відпочинку всіх видів човнів і плавучих засобів на річках, каналах та озерах.
- 4.2. Щодо човнів, які використовують для цілей підприємницької діяльності, капітана, осіб, які працюють на борту і зазначені в судовій ролі, та членів сімей таких осіб, які проживають на борту, вважають членами екіпажу або прорівняними до них.
- 4.3. Відповідні положення пунктів 3.1 та 3.2 застосовують *mutatis mutandis* до перевірок у судноплаванні внутрішніми водними шляхами.

ДОДАТОК VII

Спеціальні правила для певних категорій осіб

1. Глави держав

Як відступ від статті 6 та статей 8–14, глави держав і члени їхньої делегації, про прибуття і відбуття яких прикордонникам офіційно оголосили дипломатичними каналами, можуть не підлягати перевіркам на кордоні.

2. Пілоти повітряних суден та інші члени екіпажу

- 2.1. Як відступ від статті 6, власники свідоцтва пілота або посвідчення члена екіпажу, як передбачено в додатку 9 Конвенції про цивільну авіацію від 7 грудня 1944 року, можуть під час виконання своїх обов'язків та на основі згаданих документів:
 - (a) підніматися на борт і покидати борт в аеропорту проміжної зупинки або аеропорту прибуття, розташованому на території держави-члена;
 - (b) входити в муніципальну зону аеропорту проміжної зупинки або аеропорту прибуття, розташованому на території держави-члена;
 - (c) їздити будь-яким видом транспорту до аеропорту, розташованого на території держави-члена, щоб піднятися на борт повітряного судна, яке відлітає з такого аеропорту.

У всіх інших випадках повинні бути виконані вимоги, передбачені статтею 6(1).

- 2.2. До перевірок членів екіпажів повітряних суден застосовують статті 7–14. За можливості членів екіпажів повітряних суден перевіряють першочергово. Зокрема, вони проходять перевірку або перед пасажирами, або у спеціальних місцях, відведених для такої цілі. Як відступ від статті 8, екіпажі, яких знає персонал, відповідальний за проведення перевірок на кордоні в рамках своїх обов'язків, можуть підлягати лише вибірково перевіркам.

3. Моряки

Як відступ від статей 5 та 8, держави-члени можуть дозволити морякам, які мають посвідчення особи моряка відповідно до Конвенції про посвідчення особи моряків № 108 (1958) або № 185 (2003) Міжнародної організації праці (МОП), Конвенції про полегшення міжнародного морського судноплавання (Конвенція FAL) та відповідного національного права, прибувати на територію держав-членів, зійшовши на берег для перебування на території порту, куди заходять судна, чи суміжних муніципальних зон, або відбувати з території держав-членів, повертаючись на борт свого судна, без відвідування пункту пропуску через кордон за умови, що вони зазначені в попередньо наданій компетентним органам для перевірки судовій ролі судна, до якого вони належать.

Однак на основі оцінки ризиків, пов'язаних із внутрішньою безпекою і нелегальною імміграцією, прикордонники перевіряють моряків відповідно до статті 8 перед сходженням на берег.

4. Власники дипломатичних, офіційних чи службових паспортів та члени міжнародних організацій

- 4.1. З огляду на особливі привілеї чи імунітети, власникам дипломатичних, офіційних чи службових паспортів, виданих третіми країнами або їхніми урядами, визнаними державами-членами, а також власникам документів, виданих міжнародними організаціями, переліченими в пункті 4.4, які подорожують у рамках виконання своїх обов'язків, можуть надати пріоритет перед іншими подорожуючими в пунктах пропуску через кордон, навіть якщо на них усе одно поширюється, якщо застосовно, вимога отримання візи.

Як відступ від статті 6 (1) (c), від власників таких документів не вимагають підтверджувати наявність у них достатніх засобів для існування.

- 4.2. Якщо особа, яка з'являється на зовнішньому кордоні, посилається на привілеї, імунітети або звільнення, прикордонники можуть вимагати від неї надати докази її статусу, пред'явивши належні документи, зокрема посвідчення, видані державою, що виконує акредитацію, дипломатичний паспорт чи інші засоби. Якщо прикордонник має сумніви, то він може, у разі нагальної потреби, звернутися безпосередньо до міністерства закордонних справ.
- 4.3. Акредитовані члени дипломатичних місій і консульських представництв та члени їхніх сімей можуть в'їжджати на територію держав-членів, пред'явивши картку, згадану у статті 20 (2), та документ, який дає їм право перетинати кордон. Крім того, як відступ від статті 14, прикордонники не можуть відмовити власникам

дипломатичних, офіційних чи службових паспортів у в'їзді на територію держав-членів без попередніх консультацій із відповідними національними органами. Це положення також застосовують, якщо у SIS внесли попередження щодо таких осіб.

- 4.4. Документи, які видають міжнародні організації для цілей, зазначених у пункті 4.1, охоплюють, зокрема, такі:
- *перепустка (laissez-passer)* Організації Об'єднаних Націй, яку видають персоналу Організації Об'єднаних Націй та підпорядкованим агентствам згідно з Конвенцією про привілеї та імунітети спеціалізованих установ, ухваленою Генеральною Асамблеєю Об'єднаних Націй 21 листопада 1947 року в Нью-Йорку,
 - *перепустка (laissez-passer)* Європейського Союзу (ЄС),
 - *перепустка (laissez-passer)* Європейського співтовариства з атомної енергії (Євратом),
 - свідоцтво (*legitimacy certificate*), яке видає Генеральний Секретар Ради Європи,
 - документи, які видають відповідно до параграфу 2 статті III Угоди між сторонами Північноатлантичного договору стосовно статусу їхніх збройних сил (військовий квиток разом із наказом про відрядження, пільговим проїзним документом або індивідуальним чи колективним наказом про перевезення), а також документи, які видають у рамках «Партнерства заради миру».

5. Транскордонні працівники

- 5.1. Процедури перевірки транскордонних працівників регулюють загальні правила прикордонного контролю, зокрема статті 8 та 14.
- 5.2. Як відступ від статті 8, транскордонні працівники, яких прикордонники добре знають у зв'язку з частими перетинами ними кордону в тому самому пункті пропуску через кордон та щодо яких за результатами первинної перевірки не виявлено попереджень у SIS або національній базі даних, підлягають лише вибірковим перевіркам на предмет наявності в них дійсного документа, який дає їм право перетинати кордон, та їх відповідності необхідним умовам в'їзду. Час від часу виконують ретельні перевірки таких осіб без попередження і через різні проміжки часу.
- 5.3. Дію положень пункту 5.2 можуть розширити на інші категорії осіб, які регулярно перетинають кордон.

6. Неповнолітні особи

- 6.1. Прикордонники повинні приділяти особливу увагу неповнолітнім особам незалежно від того, чи вони подорожують у супроводі інших осіб, чи без супроводу. Неповнолітні особи, які перетинають зовнішній кордон, підлягають таким самим перевіркам на в'їзді чи виїзді, як і дорослі особи, як передбачено в цьому Регламенті.
- 6.2. Якщо неповнолітні особи подорожують у супроводі інших осіб, прикордонники перевіряють, чи особи, які супроводжують неповнолітніх осіб, мають право батьківського піклування над ними, особливо якщо неповнолітніх осіб супроводжує тільки один дорослий і є серйозні підстави підозрювати їх у незаконному позбавленні опіки особи (осіб), яка (які) мають над ними законне право батьківського піклування. В останньому випадку прикордонники виконують додаткове розслідування, щоб виявити будь-які невідповідності чи суперечності в наданій інформації.
- 6.3. Якщо неповнолітні особи подорожують без супроводу, прикордонники повинні переконатися шляхом проведення ретельної перевірки проїзних документів та підтвердних документів, що неповнолітні особи не покидають територію проти волі особи (осіб), яка (які) мають право батьківського піклування над ними.
- 6.4. Держави-члени призначають національні контактні пункти для проведення консультацій щодо неповнолітніх осіб та інформують про них Комісію. Комісія надає державам-членам список таких національних контактних пунктів.
- 6.5. У разі наявності сумнівів щодо будь-яких обставин, визначених у пунктах 6.1., 6.2. та 6.3., прикордонники звертаються до національних контактних пунктів зі списку для отримання консультації щодо неповнолітніх осіб.

7. Рятувальні служби, поліція, пожежні бригади і прикордонники

Умови в'їзду та виїзду членів рятувальних служб, поліції та пожежних бригад, які діють у надзвичайних ситуаціях, а також прикордонників, які перетинають кордон на виконання своїх професійних завдань, встановлено у національному праві. Держави-члени можуть укласти двосторонні угоди з третіми країнами про в'їзд та виїзд таких категорій осіб. Такі умови та двосторонні угоди можуть передбачати відступи від статей 5, 6 та 8.

8. Працівники на морських установках

Як відступ від статей 5 та 8, працівники на морських установках, які регулярно повертаються морськими або повітряними шляхами на територію держав-членів без перебування на території третьої країни, не підлягають систематичним перевіркам.

Проте повинна бути врахована оцінка ризиків, пов'язаних із нелегальною імміграцією, зокрема якщо берегова лінія третьої країни розташована у безпосередній близькості до морської установки, щоб визначити частоту проведення перевірок.

Назва держави _____
Герб держави (Назва офісу)

(1)

СХВАЛЕННЯ ДОКАЗУ ВИКОНАННЯ УМОВИ
ЩОДО ТРИВАЛОСТІ КОРОТКОСТРОКОВОГО ПЕРЕБУВАННЯ У ВИПАДКУ,
КОЛИ В ПРОЇЗНОМУ ДОКУМЕНТІ ВІДСУТНЯ ВІДМІТКА ПРО В'ЇЗД ЧИ ВІЇЗД

_____ (дата) о _____ (час) в _____ (місце)
Ми, орган, що підписався нижче, _____ ухвалюємо рішення щодо:
Прізвище _____ Ім'я _____
Дата народження _____ Місце народження _____
Стать: _____
Громадянство _____ Країна проживання _____
Проїзний документ _____ № _____
Виданий в _____ (дата)
Віза № _____ (якщо застосовно) видана _____ (ким)
на період _____ днів на таких підставах: _____

Про те, що, беручи до уваги доказ тривалості його/її перебування на території держав-членів, які він/вона надав/надала, слід вважати, що він/вона прибув/прибула на територію держави-члена _____ (дата) о _____ (час) через пункт пропуску через кордон _____.

Контактні дані органу, що підписався нижче:

Тел.: _____

Факс: _____

Адреса електронної пошти: _____

Особа, щодо якої видано цей документ, отримає копію цього документа.

Особа, щодо якої видано цей документ

Відповідальний службовець
+ штамп

(1) Для Норвегії та Ісландії герб не вимагається.

ДОДАТОК IX

Скасований регламент зі списком подальших змін до нього

Регламент Європейського	
----------------------------	--

Парламенту і Ради (ЄС) № 562/2006 (ОВ L 105, 13.04.2006, с. 1)	
Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 296/2008 (ОВ L 97, 09.04.2008, с. 60)	
Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 81/2009 (ОВ L 35, 04.02.2008, с. 56)	
Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 810/2009 (ОВ L 243, 15.09.2009, с. 1)	Тільки стаття 55
Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 265/2010 (ОВ L 85, 31.03.2010, с. 1)	Тільки стаття 2
Пункт 9 додатка V до Акту про вступ 2011 року	
Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 610/2013 (ОВ L 182, 29.06.2013, с. 1)	Тільки стаття 1
Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1051/2013 (ОВ L 295, 06.11.2013, с. 1)	

ДОДАТОК X

Кореляційна таблиця

Регламент (ЄС) № 562/2006	Цей Регламент
Стаття 1	Стаття 1
Стаття 2, вступна частина	Стаття 2, вступна

	частина
Стаття 2, пункти (1)–(8)	Стаття 2, пункти (1)–(8)
Стаття 2, пункт (8а)	Стаття 2, пункт 9
Стаття 2, пункт 9	Стаття 2, пункт 10
Стаття 2, пункт 10	Стаття 2, пункт 11
Стаття 2, пункт 11	Стаття 2, пункт 12
Стаття 2, пункт 12	Стаття 2, пункт 13
Стаття 2, пункт 13	Стаття 2, пункт 14
Стаття 2, пункт 14	Стаття 2, пункт 15
Стаття 2, пункт 15	Стаття 2, пункт 16
Стаття 2, пункт 16	Стаття 2, пункт 17
Стаття 2, пункт 17	Стаття 2, пункт 18
Стаття 2, пункт 18	Стаття 2, пункт 19
Стаття 2, пункт 18а	Стаття 2, пункт 20
Стаття 2, пункт 19	Стаття 2, пункт 21
Стаття 3	Стаття 3
Стаття 3а	Стаття 4
Стаття 4	Стаття 5
Стаття 5 (1)	Стаття 6 (1)
Стаття 5 (1а)	Стаття 6 (2)
Стаття 5 (2)	Стаття 6 (3)
Стаття 5 (3)	Стаття 6 (4)
Стаття 5 (4)	Стаття 6 (5)
Стаття 6	Стаття 7
Стаття 7 (1) та (2)	Стаття 8 (1) та (2)
Стаття 7 (3) (а)	Стаття 8 (3) (а)
Стаття 7 (3) (аа)	Стаття 8 (3) (b)
Стаття 7 (3) (ab)	Стаття 8 (3) (c)
Стаття 7 (3) (ac)	Стаття 8 (3) (d)
Стаття 7 (3) (ad)	Стаття 8 (3) (e)
Стаття 7 (3) (ae)	Стаття 8 (3) (f)
Стаття 7 (3) (b)	Стаття 8 (3) (g)

Стаття 7 (3) (c)	Стаття 8 (3) (h)
Стаття 7 (3) (d)	Стаття 8 (3) (i)
Стаття 8	Стаття 9
Стаття 9 (1)	Стаття 10 (1)
Стаття 9 (2), перший підпараграф, пункт (a)	Стаття 10 (2), перший і другий підпараграфи
Стаття 9 (2), перший підпараграф, пункт (b)	Стаття 10 (2), третій підпараграф
Стаття 9 (2), другий підпараграф	Стаття 10 (2), четвертий підпараграф
Стаття 9 (2), третій підпараграф	Стаття 10 (2), п'ятий підпараграф
Стаття 9 (3) та (4)	Стаття 10 (3) та (4)
Стаття 10 (1)–(5)	Стаття 11 (1)– (5)
Стаття 10 (6)	—
Стаття 11	Стаття 12
Стаття 12	Стаття 13
Стаття 13	Стаття 14
Стаття 14	Стаття 15
Стаття 15	Стаття 16
Стаття 16	Стаття 17
Стаття 17	Стаття 18
Стаття 18	Стаття 19
Стаття 19	Стаття 20
Стаття 19a (глава IV)	—
Стаття 19a (глава IVa)	Стаття 21
Стаття 20	Стаття 22
Стаття 21	Стаття 23
Стаття 22	Стаття 24
Стаття 23	Стаття 25
Стаття 23a	Стаття 26
Стаття 24	Стаття 27
Стаття 25	Стаття 28
Стаття 26	Стаття 29
Стаття 26a	Стаття 30
Стаття 27	Стаття 31

Стаття 28	Стаття 32
Стаття 29	Стаття 33
Стаття 30	Стаття 34
Стаття 31	Стаття 35
Стаття 32	Стаття 36
Стаття 33	Стаття 37
Стаття 33а	Стаття 38
Стаття 34	Стаття 39
Стаття 35	Стаття 40
Стаття 36	Стаття 41
Стаття 37	Стаття 42
Стаття 37а	Стаття 43
Стаття 38	—
Стаття 39	Стаття 44
Стаття 40	Стаття 45
Додатки I–VIII	Додатки I–VIII
—	Додаток IX
—	Додаток X

(1) Директива 2004/38/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 29 квітня 2004 року про право громадян Союзу та членів їхніх сімей на вільний рух і проживання на території держав-членів, про внесення змін до Регламенту (ЄС) № 1612/68 та про скасування Директив 64/221/ЄС, 68/360/ЄС, 72/194/ЄС, 73/148/ЄС, 75/34/ЄС, 75/35/ЄС, 90/364/ЄС, 90/365/ЄС та 93/96/ЄС (ОВ L 158, 30.04.2004, с. 77).

(2) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1987/2006 від 20 грудня 2006 року про створення, функціонування та використання Шенгенської інформаційної системи другого покоління (SIS II) (ОВ L 381, 28.12.2006, с. 4).

(3) Регламент Ради (ЄС) № 1030/2002 від 13 червня 2002 року про встановлення уніфікованого формату дозволів на проживання для громадян третіх країн (ОВ L 157, 15.06.2002, с. 1).

(4) Регламент Ради (ЄС) № 1683/95 від 29 травня 1995 року про встановлення уніфікованого формату віз (ОВ L 164, 14.07.1995, с. 1).

(5) Регламент Ради (ЄС) № 539/2001 від 15 березня 2001 року про перелік третіх країн, громадяни яких повинні мати візу для перетину зовнішніх кордонів, та третіх країн, громадян яких звільнено від такої вимоги (ОВ L 81, 21.03.2001, с. 1).

(6) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 810/2009 від 13 липня 2009 року про запровадження Кодексу Співтовариства про візи (Візовий кодекс) (ОВ L 243, 15.09.2009, с. 1).

(7) Регламент Ради (ЄС) № 333/2002 від 18 лютого 2002 року про уніфікований формат форм для проставлення віз, які видають держави-члени особам, проїзні документи яких не визнає держава-член, що складає форму (ОВ L 53, 23.02.2002, с. 4).

(8) Регламент Ради (ЄС) № 2252/2004 від 13 грудня 2004 року про стандарти для захисних елементів і біометричних даних у паспортах і проїзних документах, які видають держави-члени (ОВ L 385, 29.12.2004, с. 1).

(9) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2016/1624 від 14 вересня 2016 року про Європейську прикордонну і берегову охорону, про внесення змін до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/399 та про скасування Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 863/2007, Регламенту Ради (ЄС) № 2007/2004 та Рішення Ради 2005/267/ЄС (ОВ L 251, 16.09.2016, с. 1).

(10) Директива Ради 2004/82/ЄС від 29 квітня 2004 року про зобов'язання перевізників повідомляти дані пасажирів (ОВ L 261, 06.08.2004, с. 24).

(11) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2019/817 від 20 травня 2019 року про встановлення рамок для забезпечення інтероперабельності між інформаційними системами ЄС у сфері кордонів і віз та про внесення змін до Регламентів Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 767/2008, (ЄС) 2016/399, (ЄС) 2017/2226, (ЄС) 2018/1240, (ЄС) 2018/1726 та (ЄС) 2018/1861 та до Рішень Ради 2004/512/ЄС та 2008/633/ЮВС (ОВ L 135, 22.05.2019, с. 27).

(12) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2008/115/ЄС від 16 грудня 2008 року про спільні стандарти і процедури у державах-членах для повернення громадян третіх країн, які нелегально перебувають на їхній території (ОВ L 348, 24.12.2008, с. 98).

(13) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 862/2007 від 11 липня 2007 року про статистичні дані Співтовариства щодо міграції і міжнародного захисту та про скасування Регламенту Ради (ЄС) № 311/76 про компіляцію статистичних даних щодо

іноземних працівників (ОВ L 199, 31.07.2007, с. 23).

([14](#)) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2016/1624 від 14 вересня 2016 року про Європейську прикордонну і берегову охорону, про внесення змін до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/399 та про скасування Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 863/2007, Регламенту Ради (ЄС) № 2007/2004 та Рішення Ради 2005/267/ЄС (ОВ L 251, 16.09.2016, с. 1).

([15](#)) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 439/2010 від 19 травня 2010 року про створення Європейського офісу підтримки з питань притулку (ОВ L 132, 29.05.2010, с. 11).

([16](#)) ОВ L 239, 22.09.2000, с. 73.

([17](#)) Для Норвегії та Ісландії герб не вимагається.

([18](#)) Директива Ради 2001/51/ЄС від 28 червня 2001 року про доповнення положень статті 26 Конвенції про реалізацію Шенгенської угоди від 14 червня 1985 року (ОВ L 187, 10.07.2001, с. 45).

([19](#)) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 300/2008 від 11 березня 2008 року про спільні правила у сфері безпеки цивільної авіації та про скасування Регламенту (ЄС) № 2320/2002 (ОВ L 97, 09.04.2008, с. 72).

([20](#)) Директива Ради 98/41/ЄС від 18 червня 1998 року про реєстрацію осіб, які подорожують на борту пасажирських суден, що заходять у порти держав-членів Співтовариства або відправляються з них (ОВ L 188, 02.07.1998, с. 35).